

ТАЇСІЯ ЩЕРБА

ЛАБІРИНТИ ДОЛІ

Вибрані поезії

*Вірші мої – у щасті,
У життєвім вирі, в горі...
Ви – камертон душі,
Ви – лабіринти долі!*

Херсон – Айлант – 2012

Щерба Т.М.

Щ 61 Лабіринти долі: Вибрані поезії.– Херсон: Айлант,
2012. – 208 с.: іл.
ISBN 978-966-630-053-5

До збірки «Лабіринти долі» відомої на теренах Херсонщини поетеси Таїсії Щерби увійшли вибрані поезії із попередніх збірок «Добра зернини», «І стелиться рушник мого життя», «Дотик душі», «Невичерпна краса» та твори, написані до 2012 року.

У віршах порушуються мотиви любові до отчого дому, батька-матері, сумні спогади про голодне і лихе повоєнне життя, захоплення красою рідної природи, морально-етичні проблеми сьогодення, духовні цінності.

Більшість віршів автобіографічні. Осібне місце у збірці займають поезії-посвяти знаним людям краю, побратимам по перу, тим, хто ростить хліб і дітей, дбає про долю рідного народу та його мову.

Книжка розрахована на широкий читацький загал.

ББК 84 (4УКР- 4ХЕС) 6

ISBN 978-966-630-053-5

© Щерба Т.М., 2012

ЯК ТВОРИТИ КРАСУ

Творчий набуток письменниці Таїсії Щерби ще раз засвідчує, що майже всі літературознавці і критики пишуть поезії, хоча інколи й не зізнаються в цьому. Таїсія Щерба упродовж багатьох років публікує свої статті, рецензії, критичні огляди і повісті, оповідання. І ось у мене трапилась нагода прочитати її поезії. Маю переконання, що їхня авторка належить до тих людей, які не можуть не писати вірші, бо вважають, що свої найтонші почуття можуть передавати тільки у поетичній формі. Як багато, для прикладу, говорить перша строфа із вірша “Про себе”:

*Я – листочок на дереві роду,
Що у кроні дерев зеленів,
А тепер відчува прохолоду
І під плином часу пожовтів.*

Може, у віршах Таїсії Щерби не рясніють оригінальні метафори, порівняння, може, в них не так багато свіжих рим, асонансів, але вони без сумніву багаті на щирість і душевне тепло, без чого справжню поезію не уявити. Надзвичайно зворушливо пише вона про своє дитинство, що проминуло у бідному повоєнному селі на Херсонщині, де страждала від голоду, що “мов чорний крук всідавсь на голові”, де не дочекалася батька із фронту і де засвоїла перші уроки порядності, працелюбства і благородства. Із вдячності до матері за її науку, терпіння, щедрість і добро авторка присвятила їй одні із кращих своїх поезій “Сьогодні поруч матінки нема”, “Проводки”, “Пам”ять”, “Отчий дім – священна материзна”...

Глибокими сердечними почуттями сповнені й інтимні вірші, а також вірші з присвятами найближчим людям, колегам по перу, письменникам. Думаю, що не

залишить байдужим читача й пейзажна лірика Таїсії Щерби, де виділяються такі вірші, як “Річці мого дитинства”, “Портрет дощу”, “Танок осені”, “Рання осінь” і цілий цикл “Невичерпний дивосвіт”, що раніше був опублікований окремою збіркою. Це – вірші про квіти, ціле поетичне дослідження, тут і ліричні присвяти, і роздуми, і легенди. Поетеса намагається продовжити вік своїм квітам, які щороку вирощує у власному саду, як це їй вдається, бачимо хоча б із кількох рядків вірша “Гіацинт”:

*...Березень прозорий легко диха,
Зникли хмари, вже земля не спить,
Завмира капіж на танку стиха.
І бурулька, мов струна, бринить...*

Цікаві знахідки бачимо й у віршах “Троянди”, “Нарцис”, “Бузок”, “Лілії”, “Мак”, “Айстри”, “Жоржини”. Дуже добре, якщо людина не тільки любить красу, а й сама її створює, хоча це й нелегко робити. У цьому переконуємося, читаючи вірші Таїсії Щерби. То ж нехай розквітає краса не тільки у природі, а й у поезії, тоді може й збудеться пророкування розумної людини і великого інтелектуала, що краса й справді врятує світ.

Олесь Лупій
член НСПУ, Лауреат національної
премії ім.Т.Шевченка. Місто Київ

РОЗДІЛ I

ІЗ ДНІВ МИНУЛИХ...

*Душа – світило не надійне,
Над ним, як буря, владний час.
В моїй з роками, – що подію!
Промінчик жодний не погас!*

Микола Братан

ЛЕТЯТЬ РОКИ...

*Наче зорі з небес – роки...
О, який невблаганний час!
Та скажу Вам, що навпаки,
Я жила і живу для Вас.*

*Вже підводити риску треба,
В небі сяють нові зірки...
А мені все замало неба –
Зорепадом летять роки.*

2000

ЗЕРНИНА ДОБРА

*Кожен день живу я, як останній,
Намагаюсь не робити зла,
Щоб за день бодай мала зернина
Для добра посіяна була.*

2000

ПРО СЕБЕ

*Я – листочок на дереві роду,
Що у кроні дерев зеленів.
Відчуває тепер прохолоду
І під плином часу пожовтів.*

*Так безжально літа пролетіли,
Всьому час був: падінню і злету.
Вже листочки мої відшуміли
І літа мої падають в Лету...*

*Осінь, ніби сірник догоряє
І так стрімко у сад заліта,
Де мале деревце підростає,
А для нього ж вона – золота.*

*Я чимало живу в цьому світі,
А ще хочеться бути в зеніті.*

2000

ЖИТТЄВІ ПОСТУЛАТИ

*Я не люблю нахаб,
Вульгарність не сприймаю,
Не вмію жити в борг,
Хоча усе те знаю.*

*Болить моя душа
Від зла, їдкою слова,
Що жалить, мов оса,
Проймає до живого.*

*Не прагну керувати –
На те не маю хисту.
Я вмію працювати
На користь і для змісту.*

*Ціную в людях все:
Порядність і чесноти,
Що радість принесе,
Натхнення для роботи.*

*Живу не без гріхів:
Спокутую і каюсь,
Мов на Голгофу йду –
Впаду – знов підіймаюсь...*

*Все є в моїм житті:
І злети, і падіння,
Є місце доброти,
Є щедрість і прозріння.*

*Співаю гімн життю
За кожну мить, хвилину.
І вірю в доброту
З відкритістю, дитинно.*

1997

РІЧКА МОГО ДИТИНСТВА

*Я існувати без Дніпра не можу,
Бо тут – мій світ, і тут було зростання,
Сюди, щоб сил набратися, приходжу,
Без слів приймає він моє мовчання.*

*Як добрий тато він мене стрічає,
Що не несу: чи радість, чи розпуки.
Лиш він одним моїм земним є раєм,
Я тут тамую всі життєві муки.*

*Буває він прозоро-кришталеvim,
А іноді бетон шматує грізно,
І голосом нуртує металевим,
Із настроєм, як у людини, різним.*

*Дніпро свою роботу не рахує:
Милує шлюзи, пароплави, лід ламає...
Людську недбалість людям не дарує –
Тоді «горами хвилі підіймає».*

*Мені по серцю ці таємні гами,
Висока хвиля, дивний плин речей.
Я з ніжністю торкаюся руками
До кристалю його старих очей.*

1960

с.Первомайвка

СПОГАД

*Пригадую моє село вдовине,
І, як провину, біль в душі несу.
Відгомін чую, кигання чайне,
Тривожні дні – минулого часу.*

*Дитинство наше – босоноге й голе ...
Причиною був голод і війна.
Нас колосками рятувало поле,
Деся там – сльоза вдовина не одна ...*

*А лихо стукало у кожну другу хату,
Мов чорний крук всідавсь на голові.
З війни не повернувся рідний тато,
А в нені ми – помічники малі...*

*Сьогодні зрілість нам лягла на плечі,
Та відчай знову тулиться до скронь.
Що в спадок ми залишимо малечі –
Онукам нашим? ...Лиш тепло долонь?*

*Село вдовине, дай мені надію,
Твоїми я тривогами хворію.*

*1990
м.Херсон*

ДИТИНСТВО

*Бажання є вернутися назад,
У царство – безтурботніх мрій, веселе...
До звичайнісіньких, селянських хат,
Де степ і небо аж за обрій... Леле!*

*Де хати не закриті на замок,
Чекати б маму з поля на порозі,
Хоч на хвилинку стати без думок,
З якими тяжко інколи в дорозі.*

*Припасти знов до маминих колін,
І, як в дитинстві, все сказати крізь сльози.
Від зрілих літ послати їй уклін,
Щоб поділити з нею серця грози.*

*Дитинство миле, ти давно пройшло,
Пролопотіло босими ногами,
Та незабутнім знову ожило
Й до мене повертаєшся ночами.*

*1991
м.Херсон*

ТАНОК ОСЕНІ

*Непомітно підкралась осінь,
Як художник, дарує хист.
Розфарбовує щедро просінь,
Мов буриштином, вбирає лист.*

*Нива вруниться колоскова,
Медом пахнуть довкруз сади.
Пісне мамина колискова ,
Ти в безмежжя мене веди.*

*Мені нікуди поспішати,
Я замріяним полем іду.
Придніпровські вдихаю шати,
Знаю, радість тут віднайду.*

*Але раптом маленький дощик –
До щоки і на плечі впав –
То пустун-вітерець, бешикетник,
В танку листя перемішав.*

*Осінь золото розсипає,
Віє спокоєм і теплом.
Ніжно й радісно огортає
І напоює серце добром.*

*1996
м.Херсон*

ВІЧНА БОРОТЬБА

*Мій зір і серце в вічній боротьбі:
Вони тебе не можуть поділити,
Бо зір – твій образ вимага собі,
А серце прагне лиш тобі служити.*

*Клянеться серце вірне, що це – ти,
Невидимий очам таїшся в ньому,
Зір переконаний, що риси чистоти,
Як в дзеркалі відобража святому.*

*Щоб розсудити споконвічний спір,
Думки зібрались за столом, мов судді.
Коли б змогла я втішити свій зір
І серце не тримати у облуді.*

*Як це нелегко розсудить, повір,
Віддати серцю – серце, зору – зір.*

*1995
м.Київ*

МІЙ БІЛЬ

*Старенькі люди, вам би хліба й тиші,
Заслуженого спокою в душі.*

*Мій біль пече. Як глянуть вам у вічі?
Тому й пишу оці жалі – вірші...*

*Ховають смуток немічні старенькі...
Хто їх, дітей держави, захистить?
Як вижити на пенсії маленькі?
А влада ними вже не дорожить.*

*Моя Вкраїно, де твої поради?
Вирує знову президентська гра...
У Раді б'ються за нові посади,
Про найбільшніх думати пора...*

*Колись і в них були міцними крила,
Стояли твердо на своїх ногах.
Та їхня сила у труді згоріла,
А нині кожен, як підбитий птах.*

*Охорони їх, Боже, від потали,
Зігрій їх старість і останні дні...
Щоб біля них онуки щебетали,
Щоб не було так боляче мені.*

2009
м.Херсон

КАРБИ НА ЧОЛІ

*Кожна зморшка моя – то безцінна перлина.
Це – від доні, ця, мабуть, від мужа чи сина...*

*Від прожитих років, нелегкої роботи.
Від безсоння, від дум про постійні турботи.*

*А, можливо, від злого чийогось слівця?
Вкарбувалась в чоло щонайглибша оця.*

*Хтось пожбурих його ненароком у очі
За правдиві думки, а чи слово пророче.*

*Та відверто скажу: я за те не журюся,
Краще Богу сповідаюсь і помолюся.*

*А ті карби мої – то життєві дороги –
За дітей, за онуків постійні тривоги.*

*Що подієш? Їх пише і пише життя
І мені дорога кожна з них, як дитя.*

*Київ, II-ий Всеукраїнський
конкурс «Учитель року-95»*

КОЛИСЬ...

*Колись від слів твоїх я розквітала,
А ти ім'я мені дав світле – ТАЛІА.*

*Все пережите прагнула забути,
Та з днів минулих юність не вернути.*

*Не повернути щастя із безодні
І очі, й усміх, і слова холодні...*

*Час невблаганний. Із чужого краю
Я вісточки від тебе не чекаю.*

*Через роки не соромно сказати,
Що я кохала й ти умів кохати...*

*Дай Бог, щоб наші діти те пізнали
І, що таке любов, не забували.*

*В житті ж випробувань було багато,
Та тільки б крижаной мені не стати!*

*1994
м.Херсон*

НАЙСВЯТІШЕ ПОЧУТТЯ

*Страшніше смерті лиш життя,
в яким нема кохання.
Безмовне скосить забуття
і німоти мовчання.*

*Була й моя фатальна ніч.
могла у ній згоріти.
Та перемогу здобула –
з коханням варто жити!*

*Через вітри несу і дощ
всі почуття до друга.
«Кохаю!» хай кричать уста
і не страшна наруга.*

*Це – найсвятіше почуття
врятує світ,
а в нім – життя!*

1993

ДВА КРИЛА

*Були невдачі у житті не раз,
Та вірила, що вогник загориться.
Згораючи у полум'ї щораз,
Я воскресала, ніби Фенікс, птиця.*

*Мільйон не виграла й не могла
Я колесо фортуни зупинити.
Стокрилою в сім ї, в труді була...
Заради цього, мабуть, варто жити.*

*Сліпцем не йшла я за велінням долі,
Дві смерті на віку пережила.
Кохання наше – білий птах на волі,
А ми з тобою в нього – два крила.*

*Дозволь мені з тобою поруч бути,
Обпертись на крило і все забути!*

*1993
м.Херсон*

СЛІДИ У ПАМ'ЯТІ Й ДУШІ

*Я келих болю випила до краю,
Забути б і не згадувать ніколи.
Та щось знайоме чую: «Я чекаю!»
І щось болюче в саме серце коле.*

*Тобі б мене забути назавжди,
Не вірила, що плачуть з поцілунку.
Минуле не повернеш і не жди,
Бо вороття немає й порятунку.*

*Залишились сліди у пам'яті й душі,
У мріях, що в собі колись плекала.
Слова: «Прощай! І більше не пиши!»
Хоч тяжко ранять – я тобі сказала.*

*Мені суддею бути не берися,
Згадаєш юність – ніжно посміхнися.*

*1994
м.Херсон*

БЕНТЕЖНИЙ СОН

*Чомусь я знову неспокійно спала
І снилося мені, що за тобою
Я бігла слідом. Раптом різко впала,
А ти від мене зник десь під водою.*

*І ніби навпіл розколось небо,
Чому ти зник від мене в невідомість?
Всі перепони подолати треба –
Гадала так, втрачаючи свідомість.*

*Страшним і довгим був бентежний сон:
Гриміла і котилася лавина.
Та я спішу до храму – на амвон
І каюсь, як заплакана дитина.*

*Бог доторкнувся до мого чола
І за гріхи я прощена була.*

*1994
м.Херсон*

ЩИРА ВІДПОВІДЬ

*Згасає день за обрієм далеким,
Збираються до вирію птахи.
І ми з тобою, мов журні лелеки,
Перед розлуки подихом лихим.*

*Коханий мій, це ж рання-рання осінь.
Що неймовірно схожа на весну.
Хмарки не заступають неба просінь,
Зерно ляга в рахманну борозну.*

*Курличуть журавлі, летять у вирій,
І нас давно гукають поїзди.
Я не питаю: «Чи ти був щасливий?»
Бо щиро скажеш: «Був таким завжди!»*

1995

м.Херсон

ДОПОКИ ЖИВЕШ

*Допоки живеш – то ніколи не пізно:
Засіяти поле чи виспівать пісню,
Поставити хату, дітей народити, –
Оце й називається – гідно прожити!*

*Узнати ціну і кохання, і зраді,
І усмішці щирій, відвертій пораді.
Сказати: «Надіюся! Вірю! Кохаю!»
Забути образи й сказати: «Прощаю!»*

*Чи мовити вчасно: «Прощай і прости!»
Як терпиш поразку – спалити мости.
Не пізно збагнути, що роки спливають,
Що зерна добра комусь вірші лишають.*

1996

м.Херсон

КРЕДО

*Моє священне кредо у житті:
Достукатись до кожної людини:
Надію, віру сіяти в путі
І дарувати всім добра зернини.*

*Як вчитель – мудрість засіває добра
В дитячу світлу, непорочну душу,
І хай сьогодні нелегка пора,
Я сподіватись на майбутнє мушу.*

1999

м.Херсон

МОВЧАННЯ

*Поштова скринька знов пуста,
І знов – гірке зітхання.
Я з неї з боєм дістаю –
Твоє мовчання...*

1999

м.Херсон

ЛЕСІ УКРАЇНЦІ*

*Хотіла ти піснею стати
І вільною бачить Вкраїну,
Над нею, мов пташка, літати,
Творити для неї невпинно.*

*Ти вірила в світлу добу
І мрію робила живою.
Безрадісні дні і журбу
Спалила ти все за собою.*

*І слово міцне і кришталеве, мов меч,
Точила, долаючи болі.
Своїй Україні, землі, для предтеч,
Бажала ти кращої долі.*

*А вірші твої – живодайний посів,
Присвячені кожній людині,
Живуть і понині в серцях трударів,
На вдячній живуть Україні.*

1971
ХДПУ

* *Леся Українка (Лариса Петрівна Косач) – видатна українська поетеса XIX–початку XX століття.*

ПЕЧАЛЬ І РАДІСТЬ

*Печаль і радість – дві мої сестри.
Життя, як бурелом і як вітри.
Хай навіть очі вицвіли в журбі,
А я про них зізнаюся собі.*

*І хай на коси ранній іній ляже,
Я не змирюся, що мій паспорт каже.
І серцем не зіщулюся від туги
Печаль і Радість – рідні перша й друга.*

*Між них величних я ще молода,
Ще вправні руки, ще стрімка хода.
Й несуть мене ще весняні вітри,
Хоча мені давно не сорок три...*

*Роки спливають, з долей не мирюся.
Печаль і Радість, з вами обіймуся.*

1991

ТВОЯ ЛЮБОВ...

*Немов у казці раннє сонце сходить,
Верхів'я гір пурпуром покриває,
По оксамитовій поверхні лісу бродить
І шати ночі світлом розтинає.*

*Міняється, барвіє небосхил,
Хмарки пливуть перед небесним троном.
Та раптом – дощ, зника задухи пил
І простір заливається озоном.*

*Твоя любов з'явилася на мить,
Обдарувала щедрими дарами.
І зникла враз, а біль в душі гримить,
Пала вогонь любові за горами.*

*Та я не скаржусь на печальну долю,
Бувають хмари у душі від болю.*

1996

Санаторій «Карпати»

ПОКРОВА

*Свята Покрова надихала
На перемоги козаків,
Їх омоформом покривала –
На всю будущину віків...*

*Вже вишині відцвіли й каштани
Свічками день новий вітають.
Свята Покрова поміж нами
Із Богом нас благословляють.*

*Пошли благополуччя й спокій,
Згадай і матір, і дитину,
І наше місто, навіть кожну душу,
І незалежну нашу УКРАЇНУ!*

14.10.2009г.

*На відкритті скульптури
Божої Матері Покрови*

СТОРІНКИ АЛЬБОМА

*Сторінки знов гортаю в альбомі,
Оживають минулого дні.
Карі очі, вуста ці знайомі,
Та всміхаються вже не мені.*

*Не мені твої пишні ланіти
Розпускаються в дивній красі,
Не мені при тобі пломеніти
І квітки заплітати в косі.*

*Та і коси? О, де тії коси?
Які ти так безмежно кохав...
Все пройшло, як веснянії роси,
Перший сніг вже на скроні упав.*

*Не жалкую, що доля так склалась,
Що не ти мій супутник життя,
Але юності спомини світлі
Заберу у своє майбуття.*

*Херсон,
1966*

ПРОЩАННЯ З МОРЕМ

*Є старинна прикмета:
Щоб до моря вернутись,
Кинь у нього монети
Й зможеш хвиль доторкнутись,*

*Які грають бурхливо,
Тануть тут – в кипарисах,
Й стогнуть чайки журливо
В перламутрових ризах.*

*Як хотіла б я, море,
Твою воду солону
Прихопити в дарунок,
Як найкращу обнову.*

*І коли розставатись
Буду, море, з журбою
Кину в воду монети,
Щоб зустрітись з тобою.*

*1963, 24 грудня
Алушта, санаторій «Слава»*

ВІРА І НАДІЯ...

*Випадку вірю і надіюсь,
Ходжу збентежена в пітьмі,
Біля вогню чужого гріюсь,
Минулі проводжаю дні...*

*А дні були: обійми, губи,
Усмішка лагідна, згадай!
Та ти пішов, і не для згуби,
Тоді промовила: «Бувай!»*

*Траплялось, ти кудись зникав,
Та щось на березі тримало,
Як човен в хвилях пропадав,
А потім доля повертала.*

*А як же буде на цей раз?
Випробування не минути.
Надіюсь спогадом про нас
Мить щастя знову повернути.*

1965

м.Херсон

ЧАС – КРЕДИТОР

*Моє життя щодень стає коротшим
Час кредитор наш не змикає очі,
Несе в своїй торбині дні і ночі,
Все, що віддасть йому ми неохочі.*

*Чи я пишу, чи подумки витаю,
Всьому веде він підрахунок, скнара.
А річечка життя мого спливає,
Мости за мною спалює без жару.*

*І я молю: «Мій кредиторе, грізний!
Бери усі назад земні дари,
Лише моє побачення запізнє,
Не обривай раптово, до пори!»*

*Та котиться моє життя з гори,
А кредитор прохань не чує слізних!*

1993

м.Херсон

ДО МУЗИ

*О, як тебе мені не вистачає,
Щоб оспівати радісне буття.
Моє життя, мов колос досягає
І стелиться рушник мого життя.*

*Якщо сьогодні я що-небудь значу,
То лиш за те осанна Богу!
Байдужість інших я гостріше бачу,
І в серці затамовую тривогу.*

*Для мене ти – одна із десяти,
Заступнице моя, з усіх останніх.
Натхненна задумом, я прагну висоти,
Виразності думок, тобою даних.*

*І хай майбутні славлять покоління
За вислів – Музу, нас – за поклоніння!*

1994

м.Київ

СТЕЖКА В ЮНІСТЬ

*Моє минуле й почуття високі
Нехай полинуть з берегів Дніпра,*

*Хоча між нами відстані і роки
Кохання з плином часу не вмира.*

*І якщо БОГ таку намітив долю,
Її не обминути, не пройти.*

*Я в серці затамую крихти болю,
В минуле зможу стежку віднайти.*

07.07.1994

ПРО БЕЗСМЕРТЯ ЛЕГЕНДИ ЧИТАЮ...

*Про безсмертя легенди читаю
На чолі посивілих солдат,*

*І збентегою рідного краю,
І в граніті твоїм, Сталінград.*

*Я, як мама, щоденно чекаю
Свого батька з спепелених днів.*

*Про безсмертя легенди читаю
Я на сяйві чужих орденів.*

1970

с. Плоп-Штубей, Молдавія

ПОЕЗІЯ – ПОЛІТ ДУШІ

– Що є поезія?

– Душі творіння!

– Такого ремесла немає в світі!

– Безсонні ночі це, в думках горіння,
Дощі і снігопад і іскра миті!

У світі спокій є і рух невинний,
Є сміх і сльози, пам'ять давніх літ...

Народження, життя, смерть, воскресіння –
Це істина і безконечний світ!

Є мить одна життя людського!
Це визначення дав один естет.

Для когось час творіння – вище всього!
Це й є поезія! Її творець – поет!

– А як же пишуться вірші?

– Повірте, – це політ душі!

1999

м.Херсон

КНИГОЗБІРНЯМ

імені ОЛЕСЯ ГОНЧАРА

та БОРИСА ЛАВРЕНЬОВА

*Серед тривоги, зневіри і розп'ять
Стрічаємо тут очі-блискавиці.
В книжках-скарбах божественно горять
Крилаті сяйва – золоті жар-птиці!*

*Тут не страшна буденна западня,
Бо ці скарби виводять із зневіри,
І словом читачів рятує щодня,
Даруючи знання, любов і віру.*

*А як вночі при зоряних свічках
Земля звіряє небу таємниці,
Тоді ось тут – в сотисячних книжках
Живуть думки, розкриті жар-птиці.*

*Без них світанок не освітить лиць,
І віть життя цвістиме неохоче.
То дай Вам, Боже, золотих жар-птиць
Не втратити у найтемніші ночі!*

2000

ДЕНЬ ЗНАНЬ

*Вересень в вікна стука,
Б'ють у набат вітри.
– Друзі, пора всім вчитись! –
Кличуть до дітвори.*

*День знань – це чудове свято
Для хлопчиків й дівчат.
Герberi і гвоздики
В школу нести спішать.*

*Немає без пісні свята,
Без знань немає життя.
І кожен свою торує
Стежину у майбуття.*

*Ви – наше майбутнє, діти,
Ви – України квіти,
В третьому тисячолітті
Жити вам і творити!*

1999
м.Херсон

РОЗДІЛ II

ОСІННІ МОТИВИ

*Найважливіша з-поміж істин:
З допотопної давнини –
Найкоротиша у людях відстань
Від “осанни” до “розпінни”.*

Микола Братан

ЖИТТЯ ЧУДОВЕ...

*Життя чудове. Без терзань
Не буде успіху ніколи.
Накоплюється сума знань,
Межує з радістю і болем...*

*Та варто істину знайти
Нащо життя дається Богом?
І впевнено йти до мети,
Долати шлях поза порогом...*

*Життя мінливе – вітер дує,
Когось до кісточок проймає.
Десь сонце промені дарує
І кожного оберігає...*

*День щодоби свій біг міняє
на ніч. Спливає час по колу.
Цінуй життя, яке минає
Й не буде іншого ніколи!*

2009

ЗАПОВІТНІ СЛОВА

*Хочу знайти заповітні слова,
Щоб лікувались зболені душі,
Щоб живодайною поміч була
Й не зустрічалися люди байдужі.*

*Щоб слово підтримки лилось з уст в уста,
Передавалось, мов ліки найкращі.
З чистого аркуша почати б життя,
Образи забути, мов темні хащі.*

*Душу б чиюсь приголубить чужу,
Щоб не була вона більш одинока.
Відчаїв стерти із неї межу,
Брами відкрити мріям високим.*

*Може, наївні ці мрії мої...
Згадайте, що «Спершу було Слово...»
Тож починайте стосунки свої
По-християнськи: із Бога й Любові!*

2009

у лікарні Тропіних

ЖІНКА-ОСІНЬ

*Жінка-осінь, як листя пожовкла,
В Лету кане під сивим дощем.
Жінка-осінь – мінлива і мокра,
Сплине час і залишиться щем.*

*Жінка-осінь... Знаки кольористі
Розкидає довкіллям умиті.
Жінка-осінь! В барвистім намисті,
Б'ється зливою в вікна забиті.*

*Жінка-осінь... Який макіяж!
Губи зблідлі в червоній помаді,
Пудра й тіні – її камуфляж,
Сукня з шовку, – вона при параді.*

*Жінка-осінь... Прощальний мотив,
Листовій закликає в гостини.
У шухлядці лежить негатив –
Пам'ять болю – забуті світлини.*

*Жінка-осінь вродлива безмежно,
Погляд в неї мінливий невпинно.
Жінка-осінь пливе обережно,
Летється дощ... Чи то сльози провини?*

2009

м.Херсон

БУВАЮТЬ ДНІ...

*Бувають дні, мов кола пекла, –
І очевидне лиш одно:
Як нам багато, Боже, треба,
По суті – мало нам дано.*

*У відчаї спішу я з дому,
Біжу від метушливих днів
До лісу. Стежка там знайома,
Де захист є душі моїй.*

*Коли ляга на серце камінь
Житейських зіткнень і образ,
Достатньо обійнять руками –
Найтонше деревце відраз...*

*Тулюсь щокою до берізки,
Не намагаюсь відрізнити,
Чи то її, чи мої сльози-бризки
Збігають землю окропити...*

*Лиш переживши всі печалі,
В кінці життя (не на початку),
Я не біжу від себе далі...
Не поспішаю ставить крапку.*

*Проживши роки і незгоди,
Судилося збагнуть одно:
Як мало нам, по суті, треба,
Й багато, Господи, дано!!!*

2006

ПОРАДА ДОЧЦІ

*Без помилок не проживеш на світі.
Не зможеш скніти все життя в глуші.
Хай будуть помилки твої, як діти,
Лиш від добра, від щедрості душі.*

*Це добре, що ти тягнешся до всього,
Погано, коли ти живеш без мрій, –
Відразу не знайдеш в житті дорогу
І не досягнеш мрій своїх, повір.*

*Досягнеш цілі – з шляху не звертай,
Не забувай про рідних тата й маму.
Про свою долю спериш, доню, дбай,
І відчиняй до щастя власну браму.*

*Не жди в житті легкого подарунка,
Якщо обманить хтось – переживеш.
В подружжі не кохай по розрахунку –
Тягар брехні на серце покладеш.*

*Будь милосердна з тим, хто винуватий,
Сама ж, як винна, – зразу повинись,
Адже ми люди, а не автомати,
Життя – складне, та в нім добру учись!!!*

1998

НЕМАЄ ПАМ'ЯТІ У ЩАСТЯ...

*В людського щастя пам'яті немає.
Оце доведено на практиці давно.
Бо в серці карби лихо залишає,
А щастя – ні! Безпам'ятне воно.*

*Ми серце не сприймаємо у грудях:
Поки не стисне біль, його не чути.
Здається, що потроїмося в людях,
Як лихо прийде – хочем Бога чути.*

*Дивуєтесь, що я сміюся й плачу,
Прощатися із світом не спішу.
Я біль здолаю, щастя в іншій бачу,
Бо пам'яттю образ не дорожу.*

*А щастя, що безпам'ятне, не видам,
Ми – видих-вдих, пов'язані в одно.
Нас посварити лиху і образам –
Мене зі щастям – просто не дано.*

2006

ЯК ЗА ГОРОСКОПОМ

*У моєму родоводі кожен місце має,
І ніхто із моїх рідних зиску не шукає.*

*Тільці, Леви, Стрільці, Діви та ще й Козероги...
Не шукають у житті легкої дороги.*

*Шанувати жінку-матір з дитинства уміють:
Волю, гордість і повагу усі розуміють...*

*Ненавидять у роду хамство і підступність,
Безолаберні стосунки і злобну присутність...*

*Я для мужа – нагорода, а, можливо, й кара.
Раз у житті випадає довговічна пара.*

*Не знайти таку ніколи, поруч їх немає.
Шанс подібну мені стріти – рідко випадає.*

*Не шукай за гороскопом своє щастя й пару:
Нехай буде ваша пара – нагорода й кара!*

2009

МОЄ МІРИЛО

*Я – жінка – з якою нелегко,
Та важче без неї в стократ.
Бо слово добра засіваю,
Хоч я, далєбі не Сократ...*

*На сходи надіюсь добірні,
Несу в собі зерна добра:
Щоб дітям чужим й моїм рідним,
Наблизилась краща пора.*

*У душі несмілі їх сію,
Плекаю свій щедрий врожай.
До краплі віддам все, що вмію,
Щоб рід пам'ятали і край...*

*У мандри не йшли, не шукали:
Ні долю, ні золоте руно,
Коріння своє пам'ятали,
У волі лиш щастя дано.*

*Це моїх цінностей мірило,
Щоб дітям всім воно світило!*

1999

ЧУЖЕ ЩАСТЯ

Т.К.

*По уламках чужого щастя
Ти, заплющивши очі, йшла,
Та щасливою не удасться,
Втіхи в тому ти не знайшла.*

*І тепер тобі це ні до чого,
Досягла ти чого хотіла.
Ти бажала його – чужого,
Чим до цього не володіла.*

*А його – кришталеву персону,
До житла свого донесла.
Відібрала, не по закону,
Чи купила, що та не змогла?*

*Бачу, долю чужу зламала,
Вибачай, це кажу, між нами...
Просто ти йому обіцяла,
Буде в тебе він під каблуками...*

1994

КОРОТКЕ ЖИТТЯ – БЕЗЦІННІ ХВИЛИНИ...

*Поспішайте любити і людей і природу,
Прославляйте життя, що дароване Богом!*

*Поспішайте, бо час застати неможливо.
Сплине він непомітно, чи було все важливо?*

*Не спішіть ображати і кидати докори,
Щоб назад ті слова не просити ніколи.*

*Вибачайте провини і прощення прохайте,
І прошу вас: кохайте, до безтями кохайте!*

*Тільки з ласкою в мирі намагайтеся жити,
Щоб за власні провини в майбутті не платити.*

*Краще час відшукати, щоб щось добре зробити,
Щире слово сказати, чи когось полюбити.*

*І підставте плече, якщо треба, другому.
Може статися так, – йти за обр'їй одному.*

*Може, стануть уроком іншим наші провини,
Пам'ятаймо: коротке життя, та хвилини безцінні!*

2003

КРАСУНЯ-ЖІНКА

*Красуню-жінку люблять і чекають,
Жаліють, нестять, хочуть, бережуть.
Як молоді – красі ціни не знають,
Та чи вони щасливі? Ось в чім суть!*

*Жінок негарних просто не буває,
Цей парадокс придумано людьми.
Й жінки красиві плачуть і страждають,
Коли вони лишаються одні.*

*І що їм гарним від тієї вроди?
Яку змарнують в плинності літа.
Розтануть мрії у життя негоди,
Та вже назад не буде вороття.*

*А кожній жінці дорожити треба:
Красою, розумом і щирістю душі,
Не прагнути зірки зривати з неба,
Собою бути краще поспіши!*

2010

ЛЮБІТЬ ЖИТТЯ

*Любіть життя таким, як є!
Любіть повітря так, як волю!!!
Печаль і радість БОГ дає.
Не ображайте власну долю.*

*Хай буде щастя щопори:
В дитинстві, юності, старінні...
Нехай вогонь в душі горить,
Чи успіх є, а чи падіння...*

*Любіть життя в самих собі!
Любіть довкруз усе на світі:
Природу, сонце, квіти, грім...
Радійте щедро так, як діти.*

*Життя печеться, ніби з тіста,
Та нам рецепт той невідомий.
БОГ – вищий майстер урочисто
Дарує шлях нам незнайомий.*

*Ми беремо життя в акцепт –
То сіль чи перецю додаємо...
Всевишній знає свій рецепт,
Впродовж життя те пізнаємо...*

*Любіть Творця, дітей, батьків, –
Питання ж зайві ні до чого...
Їх стільки, як зірок, морів...
Життя ж дароване нам БОГОМ!*

2005

ОСІННІЙ ЕТЮД

*Закуталась природа
в брунатно-жовтий плед...
Поза межею моди
й часу щорічний лет...*

*Йду килимом барвистим
по вулиці жовтневій,
Де з гілочки тонкої
рве вітер листя з неї...*

*Воно летить під ноги,
немов журні лелеки...
І листопад суворий
вже зовсім недалеко...*

*Сезон дощів і грипу,
а вранці – «мінус два»...
Іще в одежі липа,
на кленові – листва...*

*Сьогодні ще неділя,
а завтра – суєта...
Рукопис, видавництво...
І, ніби, зайнята...*

*Та все ж не вистачає
таких осінніх днів,
Як з листячком погратись
онук мій захотів.*

*Коли дитя сміється,
кида лист, поспіша...
Награтися... то неба
торкається душа.*

*А дощ на сірій скрипці
мінор виводить вслух,
І аромат осінній
захоплює мій дух.*

*Жовтневі все етюди
малює акварель,
Та сумувать не буду –
в душі звучить «Апрель».*

2011

ЗДРАСТУЙ!

*Я прилечу до тебе новим ранком.
Промінчиком майну в твоє вікно.
Я не надовго, обів'ю серпанком,
Ми вічність – ніч не бачились давно...*

*Свій погляд в полудень здійми на небо –
Це я крилом з-за хмар тобі махаю...
Побачити твій погляд мені треба...
Цим я щаслива, бо тебе кохаю.*

*Настане вечір – я спуцусь до тебе,
І світлом зірки обійму, жаданий...
Солодким сном до ранку поруч буду...
Таємний гість непроханий, незваний.*

*Мов чайка білокрила над рікою,
Моє ім'я зоря ранкова прошепоче...
Мені б лише сказати:
«Коханий, здрастуй! Я – з тобою!»*

А буде так, як Бог того захоче.

2009

НЕБО

*Небо – ніби шліфований мармур,
З білими брилами тисячних хмар,
Немов уламки древнього храму,
Скинуто з бездни віків в Тари-тар!
Храмом Поезії звалось, напевно:
Там панував шквал думок, почуттів...
Так над землею висить недаремно,
Щоб кожен поет висотою хворів...
Небо – ніби шліфований мармур,
Тут володіння Бога-Отця.
Всесвіт – колиска небесного храму –
Старт для польоту поета й митця!*

2009

м.Херсон

У КОЖНОГО ІЗ НАС...

*У кожного із нас є грань терпіння,
Коли нерозуміння є стіна,
І серце розрізає ніж сумління,
На самоті лишаюся одна.
У кожного із нас є крапка зриву,
Коли стає на серці важко так,
Коли здається, що летиш з обриву,
Життя стає, як чорна мітка – знак.
У кожного із нас промінчик є надії,
Що хтось близький і дуже дорогий,
Не дасть тобі упасти в безнадії,
А скаже: «Я з тобою... стій!»*

2001

НАС ДОЛЯ У КІЛЬЦЕ ВЗЯЛА

*Нас доля у кільце взяла,
Напівімла здавила тіло,
Сирий сірник... Затяжка зла...
– Що я в житті не так зробила?*

*...Ковток. В руках гарячий чай,
І пар підноситься клубками...
– Не розумію, вибачай!
Не те щось діється між нами...*

*Годинник зупинивсь давно,
Лиш електронне миготіння.
Нема нічого... Все одно.
Моя ти кара чи спасіння?*

*Боюсь не встигну долюбити,
Того, хто вік зі мною обіч,
Обняти і перепросити,
Чи виказати свою поміч.*

*Кільце б незгоди розірвати,
Щоб не розстатися даремно.
Кохати треба поспішати,
Боротися за щастя ревно!*

Літо. 2011

ДОБРО ТВОРИТИ

*Добро творити – вчила мати,
Не зраджую цьому ніколи.
Життя – не нитка золота,
Життя – стерня, що в серце коле...*

*Роблю добро і помилки,
В біді учуся виживати.
Живу у праці залюбки,
І прагну людям довіряти.*

*Без віри тяжко у житті
І щоб не втратити надію,
Долаю труднощі в путі,
Словами Господа лелію.*

*По Заповідях прагну жити,
Здійснити хай не все можливо...
Не перестану світ любити,
І відчувати БОЖЕ диво.*

*За рідних прагну турбуватись,
Втрачати їх я неспроможна,
Лиш не навчуся розлучатись –
Цьому навчитися не можна.*

2007

УЖЕ НЕ РАНОК...

*Уже не ранок, і ще не вечір.
Ми десь між цими: ні тут, ні там...
Розлуки стали частіш, ніж стрічі,
Побачення й квіти, на жаль, не нам.*

*Стає все менше того, що буде,
І гне нас доля до забуття.
Палала пристрасть, ну, як забудеш,
Як ми долали життя-буття...*

*Євшану гіркість і запах лілій,
Бентеги трепет і сором болю...
Ми все пізнали, всього вкусили,
Кому – багатство, кому – неволя.*

*І нас кохали, і ми любили,
В душі й донині яскравий світ.
Як на долоні зигзаги ліній,
Так і на серці не стерся слід.*

*А, може, любий, іще не пізно,
Страхнути з себе сто тисяч рос,
Згадати знову, що в небі – зорі,
І пахне щастям букет із роз...*

2001

МРІЯ

*Любов зробити може чудо,
І вбити може наповал.
І кожен обирати буде
Свій шлях – без суддів і похвал.*

*Бо кожен хоче бути щасливим.
Та щастя – марево вночі,
І пролітає невловимо,
Тоді, що вдієш? Хоч кричи...*

*Схопить би того птаха – щастя,
Хоча б за хвіст, тримать рукою,
Тоді б всі лиха і напасті
Обходили нас стороною.*

*В затишному моєму домі,
Для щастя місце є й покою.
Багато щастя не буває...
Довіку мрію бути з тобою!!!*

2006

ТИХИЙ ГОЛОС МОЄЇ ДУШІ...

*Тихий голос моєї душі
Скаже: «Ти жити спіши!...
Кинь печалі, не треба хандри...
Є життя, все від нього бери...*

*Хтось не має і краплі тепла,
Доля ж щастя тобі дала».
Я беру світлий промінь цей,
Бо він сяє з його очей,*

*Шелест листя чи зливи дощу,
Я їх з радістю в душу впушу,
Літній дощ чи рахманний сніг,
Тихий плач чи дитячий сміх.*

*І любов, що мені дана,
Із коханим вип'ю до дна.
Якщо буде на двох біда,
Подолаю, бо не одна!*

*Запитаю в своєї душі:
«Можє, краще жити в тиші?»
Посміхнеться незле вона,
Скаже: «Буде ще тишина!»*

2007

А ЧАС, СПРАВДІ, ЛІКУЄ...

*Я пройшла свій важкий лабіринт,
Двічі смерть подолала, пізнала всі ризки,
Лікарі повернули в прекрасний цей світ,
Та вони не дають гарантійні розписки...*

*Я палала в пожежах безсонних ночей,
Замерзала у сумнівах горя і болю...
Замикала себе на сто тисяч ключів,
А з світанком себе відпускала на волю.*

*Говорила собі, що померла душа,
Що в мені не лишилось ні крихти бажання,
Що збудую для себе фортецю зі скла,
Із розбитих осколків чекання...*

*Що довкруг її стін я посію квітки,
Хай лікують мою зболену душу.
А бентежні, сумнівні, мережені сни —
Захололий мій спокій не рушать.*

*Ледве вивчилась жити з собою в ладу.
У самотності й шалі затишок знайду я.
В світ розбитих ілюзій тихенько іду,
Переконуюсь, а час, справді, лікує?!!*

2003

ЛЮДСЬКА ДОБРОТА

*Себе достатньо знаю я,
Мені далеко до святої.
Та голову свою схилю
Перед людською добротою...*

*Схилю й коліна перед тим,
Хто, може, раз в житті, в дорозі,
Плече підставити зумів,
Хто крихтою ділитись взмозі.*

*Хто місцем поступивсь в таксі,
Подарував неznаній квітку,
Порушивши приписи всі,
Тебе обожнив, мов лелітку,*

*Хто істину шука постійно,
Вершить на ділі доброту,
Хто до мети не рветься рвійно,
Щоб взятъ наскоком висоту...*

*Це мій колодязь серед степу,
Не вибратъ доброту до дна.
Тамую спрагу тут у спеку,
Завжди жива у нім вода !*

2006

ДЕТАЛЬ НЕПОВТОРИМА

— Коли буває жінка найгарніша?
Чи на балу, у полі, біля станка,
Під парасолькою, де сонце й тиша,
Коли пере білизну край містка?

— Вона прекрасна навіть, коли плаче,
Коли сумує чи сидить одна.
Коли лежить, звернувшись у «калачик» —
Довкола завмирає тишина.

Коли своє дитя під серцем носить,
Яка ж тоді божественна вона!
Їй до лиця завжди багряна осінь,
Зима засніжена й смарагдова весна.

Є в ній одна деталь неповторима,
Що розквітає лиш тоді сповна,
Коли ця жінка хоча б кимсь любима,
Або якщо закохана вона!

2005

ПРОШУ ПРОБАЧЕННЯ...

*Прошу пробачення у всіх,
Схиляюсь низько перед Вами,
Кого ввела в оману – гріх,
А чи образила словами.*

*Кому я привід подала
Про мене думати з осудом.
Кого в спокусу увела,
Чи виглядом для пересуду.*

*Кому навзаєм не змогла
Віддячить в дружбі чи коханні.
Кому в біді не допомогла,
Чи допустила болі ранні.*

*Прошу пробачення у всіх,
Щоб Ви пробачили мій гріх,
Щоб гідно закінчивсь мій шлях
З добром й любов'ю на устах.*

1993

обласна лікарня

ВІДОМО...

*Відомо, що мудрість приходить з роками,
Старієш, сивієш... Збираєш пожитки...
Мені ж уявляється: в небі над нами,
Над кожним, струною натягнуті нитки.*

*І падають зорі на землю піснями,
Одному – романси, а іншим – шансони.
А все через те, що ті струни над нами
По-різному людям несуть свої дзвони.*

*Нехай хтось під музику дивного вальсу
Збирає в букети прожите, мов цвіт.
З роками чимало я потім дізналась:
Для чого колись появилась на світ.*

*І чуються знову мені дивні звуки
І маряться в небі струни-пісні.
Мудрець на горбочку – розкрилює руки.
Дарує ту мудрість, не лише мені.*

2003

ВДЯЧНІСТЬ...

*Я вдячна своїм ворогам,
Розумним і дуже жорстоким.
Усім, хто сказав: «Помагай собі сама!»
Хто відійшов, зберігши свій спокій.*

*Я сама вибиралась із горя та бід,
Бога молила й просила у Нього:
«Виведи, Господи, на вірний слід!
Дай мені сили, мій БОЖЕ!»*

*А виживши, думала, не допущу,
Тих, хто в біді мене кинув.
Гадала, ніколи їм не прощу
Йї ставала міцною на диво.*

*Та зрозуміла й пробачила всіх,
Хто в небезпеці не був колись поруч.
Якби не їхній задуманий «гріх»,
Все б життя сподівалась на поміч.*

2001

ЗДРАСТУЙ, ЩАСТЯ МОЄ!

Зорастуй, щастя моє –
неземне і крилате!
Ти у дім увірвалось,
позбавило спокою й сну.
Принесло у життя
змін доволі багато,
Як дарунок від Бога
сприймаю тебе – дивину.
Янгелятко моє,
я на тебе так довго чекала
І не знала,
як щастя материнське знайти.
У любові із татом
я тебе планувала,
А тепер розгубилась,
бо поруч жадане є ти.
Здорастуй, щастя моє!
Я дивлюся на тебе чарівно
І боюсь сполохнути
свої почуття.
Лиш з тобою, манюнім,
почуваюсь щасливо і вільно.
Ти – мій світ!
Ти – дарунок від БОГА!
Моє ти – ДИТЯ!
19.08.1987

Я ШУКАЮ БЕЗМЕЖНІСТЬ...

*Я шукаю безмежність,
Й досконалість ідей.
Справжню істину й вічність –
Зорі в гривах коней.
Задоволення й щастя –
Кінь, що рине ускач.
Завезе, як удасться,
Від незгод і невдач...
І як стане тужливо,
А чи сумно, хоч плач.
Коню, де твоя грива?
Чом несешия ускач?
Де табун буйногривих,
Вороних кобилиць?
Ніби небо мінливих,
І крилатих, мов птиць...
В табуні б з вороними
На роздоллі скакати...
Я ж – людина від Бога,
Мрію лише літати!!!*

2010

ОСЬ ТАК І ЖИВУ...

*Я не ношу у пазусі каміння,
Злу пам'ять в серці я не зберігаю.
Свого не вихваляю я сумління
І ні до чого заздрощів не маю.*

*Брехнею – правду замінять не стану,
Душею я не буду торгувати...
Та спілкуватись з тими перестану,
Кому так легко інших оббрехати.*

*Я не люблю улесливих і мстивих,
Коли слова у них струмками ллються.
Та варто лише осадить злосливих,
Які глузують з тебе і сміються...*

*Пусту хвалу я дарувать не хочу
Тим, хто не заслуговує її...
Хто злий, нецирий і відводить очі,
Недобрі помисли виношує свої.*

*Ось так я і живу на цьому світі.
У мушлю не ховаюсь від людей –
Готова серце зболене зігріти,
Живу ради добра і згаданих ідей.*

2006

МЕНІ ПОДОБАЄТЬСЯ ОСІНЬ...

Мені подобається осінь.

І таке ще буває...

Ми прощаємо тих,

хто нас забуває.

Схожі стали ми з нею

багатством моментів.

Рідше стали стрічати гостей,

не ждемо компліментів...

Ми не спалимо вже.

Відіграти ще зможемо.

Часто сумуємо, рідше жаліємо,

що переможемо...

В час дощу ще зігріємо

кавою і посмішкою теплою.

Дні прожиті важкі –

вважаємо кригою скреслою.

Забуваються речі,

відчуття зорепадів...

І встеляються душі

вогнем листопадів...

*Лавою магми із серця
почуття вже не ллються.*

*Лиш від вітру осіннього
диким сполохом б'ються...*

*Осінь, ніби весна,
тільки фарби сумніші.*

*Пізнаючи цей світ,
стаємо ми мудріші.*

*Настає пора зрілості,
яку ми чекаємо.*

*Всі дороги пройшли...
Бережімо, що маємо!!!*

2011

БУРШТИНОВА ОСІНЬ

*Ця жінка шикарна – буриштинова ОСІНЬ,
Віддавалась безпутному ВІТРУ.*

*І було, що її не попросить –
Те й робила для нього на віру.*

*І листки у осінньому танку без зупинки
Йому кидала в ноги шлюбним букетом.
Дощові свої сльози-перлинки
В саме серце встромляла багнетом...*

*Вітер буремний тинявся світами.
І з'являвся, як привид, на мить.
Навіть ОСІНЬ – шикарну цю даму,
Намагався безжально ганьбить.*

*З неї сукню зривав він нахабним поривом,
Щоб оголена взимку стояла.
А ОСІНЬ прощала, лиш з тихим надривом,
Приречені сльози на землю пускала...*

*В зимових обіймах вона помирала.
Сивини у скронях з'являлись – не просінь.
Під ковдрою снігу ніяк не впізнала б
Цю жінку шикарну – буриштинову ОСІНЬ.*

2010

МОЯ ОСІНЬ

*Моя ОСІНЬ так щедра віршами,
Срібні нитки тче з сірих дощів.
З крапель квіти творить над дахами,
Ставить смайликів поміж рядків.*

*Моя ОСІНЬ залюблена в ВЕСНУ,
Хоч між нами дні довгі ЗИМИ...
Є НАДІЯ, що я ще воскресну,
ВЕСНА прийде – завітнемо й ми.*

*Моя ОСІНЬ на грип не хворіє,
У безсонні – молитви читає.
Недовіру між нами розвіє –
На повернення щире чекає.*

2009

БЛАГАЮ...

*Ампутуйте мені душу, вас благаю!
Неможливо жити з таким надривом...
Кожен вдих, немов стрибок з обриву,
Кожен видих – сил не вистачає...*

*Пожалійте зболене прохання,
Проявіть до мене милосердя...
На душі гірчить із передсердя,
А кому відкрити своє зізнання?*

2007

НАУЧИТИСЯ Б ЖИТИ...

*Научитися б жити сьогоднішнім днем,
Без колишніх образ і заучених істин.*

*Карбувати всі миті щасливі вогнем,
І заповнюють спогадом дні променисті.*

*Научитись не бачити б втрати,
Вірити в те, що світ врятує краса.*

*Мову матері вік пам'ятати,
Вірить в Божу милість і в небеса.*

*Научитись мовчати про рани і тугу
І забути навіки про біль розставання...*

*Научитись б бути собою без друга,
Світ сприймати, як є, без жалю і зітхання.*

*Научи нас, Всевишній, науці наук:
Не валятись в грязюці й хвалитись, що чисті...*

*Підкажи нам, як бути, без відданих рук,
І дозволь просто жити — без похвал і амністій.*

2011

КОЛИСЬ І ТЕПЕР

(гумор)

*А колись старі бабусі
Онукам шарфики в'язали ,
В віртуальній павутині
День про день не «зависали».
В наші дні клубок і спиці
Їм замінили «ноутбуки»...
До в'язання у бабусь
Нині не доходять руки.
В вік високих технологій
Й наукового прогресу,
Навіть бабці «в курсі справи»
Про двоядерний процесор...
Загубились в Інтернеті
І уже їм не до «скуки».
Не угоняться за ними,
Їх «продвинуті» онуки.
Безсумнівно, – все цікаво:
«Скайп», «три дабл'ю» і крапка»...
Яка бабця тепер зв'яже
Рукавички, шарф чи шапку???*

2010

ЦІННА ПОКЛАЖА

*Живіть усі сьогоднішнім числом,
І хай воно вас більше не тривоже.
Навіщо дні наповнювати злом?
В майбутньому все виправити зможем.*

*В минулому залишмо ПОМИЛКИ,
Всі НЕГАРАЗДИ, БІДИ і ТРИВОГУ...
Візьміть ПОКЛАЖУ цінну навпаки –
Свою ЛЮБОВ – у майбуття дорогу.*

*Не варто брати ВІДЧАЙ й що було,
Хороші СПРАВИ можна пригадати...
Залишмо в минулому все ЗЛО,
ГОРДИНЮ й ПОМСТУ недоцільно брати!*

*Збирайте все найкраще у душі,
Щоб згадувати темними ночами:
НАДІЮ забувати не спішіть –
Це не рюкзак, що носять за плечами.*

*Зігріє ВІРА зболені серця.
Обов'язково треба взяти МРІЮ,
І як шматок духмяного хлібця,
Без неї передчасно всі сивіють.*

2010

МІЙ ЯНГОЛ

*Як добре жити з янголом на світі,
Як він дрімає мирно на плечі,
Цілує ніжно губи, ніби перші квіти,
До тебе, прилітаючи вночі.*

*Як добре, коли янгол завжди поруч,
Коли він на твоїй подушці спить.
І, як вбрання – рожсєве і шовкове,
Палають ямочки усміхнених ланіт.*

*Як сумно, коли з янголом в розлуці,
Хай не навік, всього – на п'ять хвилин.
Його торкань чекають плечі в муці,
А губи – поцілунків безупин.*

*Болить мені, як янгол відлітає,
І забуває свій простий каприз...
До болю та образу обпікає
І я соромлюся своїх незвичних сліз.*

2009

КОЛИ НАМ БУДЕ 95...

Вона:

– Коли нам буде 95,
Й почну я свої шльопанці губити,
Коли не зможу вільно хліб жувать,
В'язатиму я шарф, щоб міг тебе зігріти...

Ходитиму ледь чутно, що й казати,
Летітиму у мріях в височінь...
А потім знову буду шарф в'язати,
Допоки ти не скажеш: «Відпочинь!».

Завариш чай «Бесіда» і на таці
Мені у крісло щиро подаси...
А я згадаю, як колись, у танці,
Зупину не було нам і краси...

Коли жіночість, що дана від Бога,
Втрачатиму щоденно і щомить...
Не відідурайся від мого порога,
Бо навіть спогад той мені болить...

Він:

– Коли нам буде 95,
Я буду твої шльопанці шукати,
Бурчатиму: «Незручно спину нахилять,
Клубки для шарфа важко подавати

Але, проснувшись вранці до зорі,
До твого подиху я буду прислухатись...
Згадаю, як були ми молоді,
Від погляду могли ми посміхатись.

Як мені буде 95 –
Пилінки з тебе буду я здувати,
Твоє волосся сиве поправлять...
І нам не страшно буде помирати.»

Коли нам буде 95!!!

2011

ТАК ХОЧУ В ЛІТО ПОВЕРНУТИСЬ...

*Так хочу повернутись в літо,
В тепло, уже минулих днів,
Де стільки всього пережито...
Щоб смутком спогад не чорнів.*

*Тоді від заходу до сходу
Від щастя тьохкав соловей.
Я йшла і не шукала броду,
Хоч сльози капали з очей.*

*Але ж були-то щастя сльози.
В лице – солоний з моря бриз.
Дощові краплі й літні грози,
В смарагді буйнім – кипарис...*

*Підкралась лисом осінь тиха,
Буштином вкрився кримський ліс.
Все спокоем, врожаєм диха,
Із моря вітер щем приніс.*

*Я помічаю, спека пада,
Кружля в повітрі перший лист.
Виводить арію цикада,
Мов справжній оперний артист.*

*Живе природа, завмирає,
Знов оживає ця краса.
Такий дарунок, недаремно,
Нам посиляють небеса.*

2008

обласна лікарня

ПОДЯКА ВСЕВИШНЬОМУ

*Всевишній, дякую Тобі,
Що допоміг у боротьбі.*

*Здолати лабіринт в імлі
І знову бути на землі.*

*За право бачити цей світ
Багато днів, багато літ...*

*За щастя вийти з небуття
І полюбити знов життя.*

*Пізнати, що таке краса,
Висока в небесах яса.*

*Відчути, що таке любов –
Немов народжуєшся знов.*

*І відкривати знову світ,
Де у садках буяє квіт.*

*Де свіжий вітер в груди б'є,
Всевишній руку подає.*

*Тебе виводить з небуття.
Мій Боже, я – Твоє дитя!*

*Всевишній, дякую Тобі,
Прийми любов мою в мольбі.*

1996

обласна лікарня

ДІТИ СИРОТИНЦЯ

*Я ті очі забути не можу:
Є в них відчай, розпука, і драма...
Погляд, сповнений суму, тривожить:
– Може..., тьотю..., це ти...моя мама?*

*Серед світу тривог і зневіри
Малюки тут, мов ранена пташка...
Не кидають дітей навіть звірі...,
Вести мову про кинутих тяжко.*

*Всіх гостей проведуть до дверей,
У турботах ті зникнуть відразу...
Буде ряд запитань до людей,
А на світ весь, байдужий, образи...*

*Безнакарні лишаться батьки...!!!
Діти ж тут без любові й без ласки
Жити будуть в тривозі роки...
На добраніч не чутимуть казки...*

*Очерствіли серця у батьків,
Обірвались дитячі надії!
Багачі їх не візьмуть у дім,
Хто й коли душі ті обігріє?*

*Уявіть серця біль у дитяти:
Воно ж вірить уперто і прямо.
Може, прийдуть дорослі, щоб взяти? –
В когось будуть і тато, і мама...*

*1968
м.Херсон*

ОБІРВАЛАСЯ НОТА...

*Вночі надії обірвалась нота...
Це – втрата почуття... А що робить???
Куди поділась вся твоя турбота?
Померла я. Кохання буде жити...*

*Я ніби відірвалась від реалій,
Мене здолав негадано кошмар...
І холод твоєї мене смертельно вжалив,
Бо згасли почуття, немов пожежа...*

*Можливо, що вночі я впала в кому,
Втрачаючи при цьому сенс буття:
Тут стало очевидно і сліпому:
Моє кохання більше, ніж життя.*

*Зламати долю можна, безумовно,
Та знаю, то не буде вічна мить.
Бо трапитися може й не умовно:
Кохання вмере, а я залишусь жити.*

1993

обласна лікарня

ДОБРІ СЛОВА

*Говоріть людям добрі слова,
Не скупіться на посмішки добрі:
Люди в'януть, як в серпні трава,
І відходять дочасно за обрій...*

*Не шукайте доречний момент,
А дзвоніть і на свята й у будні.
Можє статись, що ваш абонент
Завтра стане для вас недоступним.*

*Не збирайте в душі співчуття,
Щоб їх потім писать в некролозі.
Знайте, хто дорогий за життя,
Що йому ви – опора в дорозі.*

*В'януть люди, як в спеку трава,
Щоб до вас не вернулись провини:
Не пишіть епітафій дарма,
За життя благоволіть людині!*

2007

ІЗ КАРДІОЛОГІЧНОГО ВІДДІЛЕННЯ

*Як у фільмах міняються кадри,
Так летить і спливає життя...
А воно ж – це незвідані надри,
Та немає назад вороття...*

*Що не день, то нове б пережити,
Тільки серце не знає спочинку...
До дітей би на крилах летіти,
Віднайти там надійну зупинку.*

*Час щодень свої ритми диктує:
Знов палата, лікарня, системи...
Хто те зболене серце почує?
Знову вірші мої не до теми...*

*Боже, дай мені сили палати,
Щоб безсоння й хворобу здолати!*

2011

кардіологічне відділення
лікарні Тропіних

БЕЗПРИТУЛЬНІ ДІТИ

*За матеріалами преси сьогодні
в Україні 147 тисяч безпритульних дітей*

*Безпритульні, безталанні діти...
Доля їх байдужістю відзначить.
Біль, нестатки і батьки – п'яниці...
Милостиню – кинуть, мов собаці.
Санітарні зони і підвали...
Голод, холод... – все це їм знайоме.
Краще, щоб не крихти подавали,
В чому їх вина й немає дому?
Без війни, без голоду існують...
Мокрі сходинки і переходи...
В олігархів діточки жирують,
В теплий край тікають від негоди.
Для бездомних лиш притулків стіни,
Міліцейських уникають ловів,
Прагнуть загубитись у безликій масі,
Влада «вигода» для них проекти нові.
Оголосить рік сім'ї, дитини...
Гроші «виб'є» під нові проекти.
Як жонглери, вставлять цифри в звіти,
Діти ж матимуть одні прожекти.
Чи від цього будуть щасливіші?
Не у цьому, люди, їх потреба...
Щоби зло це знищити скоріше –
Їм турботи і любові треба.*

2010

РІЗНІ ЖІНКИ

*Жінки бувають різні, як книги,
Які листало багато рук.
Їх сторінкам знайомі інтриги:
Читалися легко, забувались без мук...*

*Жінки бувають, як Чорне море,
У їх глибинах – безмежна суть.
Не попливеш, не пізнавши горе,
А можна лише на дно пірнуть.*

*Жінки бувають, як сніжні гори,
Де недоступна вершина є.
Її не візьмеш бажанням скорим,
Злетити донизу, як гонор б'є.*

*Жінок зустрічних не зви «кохана».
Уважно книги усі читай!
Не лізь у гори, якщо ти п'яний,
Боїся моря – то не пірнай!*

*– Я хто для тебе? Розкрита книга?
Про це, мій друже, ти пам'ятай.
Вже сорок п'ята скресає крига –
Я – гори, море, земний твій рай.!*

2012

ПОСПІШАЙТЕ ЛЮБИТИ...

*Поспішайте любити і людей і природу,
Прославляйте життя, що дароване Богом.*

*Поспішайте, бо час запасти неможливо,
Сплине він непомітно, чи було все важливо?*

*Не спішіть ображати і кидати докори,
Щоб назад ті слова не просити ніколи.*

*Вибачайте провини і прощення прохайте,
І прошу вас: кохайте, до безтями кохайте!*

*Тільки в мирі і злагоді намагайтеся жити,
Щоб за власні провини в майбутті не платити.*

*Краще час відшукати, щоб щось добре зробити,
Щире слово сказати, чи когось полюбити.*

*І підставте плече, якщо треба, другому.
Може статися так, – йти за обрію одному.*

*Може стануть уроком іншим наші провини,
Пам'ятаймо: коротке життя, та хвилини безцінні!*

*Навіть сцену лишають всесвітньо відомі кумири,
Як в годинниках часу сплине золотий пісок.*

*Підуть в вічність усі: роботяги, багачі і факіри,
Друзі, рідні, близькі – у призначений строк.*

2011

МАТЕРИНСЬКА МОЛИТВА

*О, Господи! Який короткий шлях з тобою!
Задути свічку поспішає вітер...
Молю, Ти смерть не посилає за мною,
Допоки я потрібна буду дітям.*

*Хворобу швидко вилікуєш Ти,
Простиш мене і приймеш покаєння.
Молю, мій Боже, в Тебе доброти,
Ти розумієш муки і страждання...*

*Ти шлях пройшов від ясел до хреста,
Господь, прийнявши лик людини,
Твоя нам незбагненна доброта...
Ти – був, Ти – є, Ти – чистий, мов сльозина!*

*Оберегай моїх дітей серед незгод.
Не допусти загроз зі смертю в битві.
Я вірю, що від зла їх збереже,
Твоя свята любов й моя сльоза-молитва.*

*О, Господи! Який короткий шлях з тобою,
Задути свічку поспішає вітер...
Молю, Ти смерть не посилає за мною,
Бо на землі я ще потрібна дітям.*

2009

РУКИ МАТЕРІ

*Посвята
найріднішій у світі*

*Як пахнуть твої руки, мамо!
Уткнувшись лицем і пропаду...
В житті незгод було немало.
Я знала радість і біду...*

*Мене бентежить всю від втрат...
Я загнана, мов дикі коні.
За світлим майбуттям дівчат
Гонюся... Лиш сивіють скроні.*

*Пошли мені з святих небес
Підтримку, хоч би на хвилину.
Щоб у мені Христос воскрес...
І захисти свою дитину.*

*І хочу, мамо, щоб ти знала,
Готова знову я до бою.
Я в цьому світі не пропала,
Лише тому, що ти зі мною...*

1995

ХОЧУ БУТИ СЛАБКОЮ...

*Жінка ззовні здається всім сильною,
Ви не вірте в браваду речей,
Її імідж відважної й стильної –
То лиш так, для «відмазки» очей...*

*Бути сильною жінці негоже,
Їй на сильне б обіпертись плече...
Той, хто в скруті підтримати зможе,
Знає сам, що їй душу пече...*

*А вона марить бути слабкою,
З сильним мужем долатиме страх,
Буть коханкою, матір'ю, бабою,
Щоб хто-небудь носив на руках!*

2008

ВІДВЕРТА ОЦІНКА

*Коли на обличчі твоєму холод і скука,
Коли ти живеш, роздратована в спорі...*

*Ти навіть не знаєш, яка ти мука,
І навіть не знаєш, яке ти горе.*

*Коли ж ти ясніша, ніж синь в піднебессі,
А в серці – тепло і любов, і злада.*

*Ти навіть не знаєш, яка ти пісня,
І навіть не знаєш, яка ти відрада!!!*

2009

ЧАС-ПОТЯГ

*Стрімко час наш потягом відносить,
Від пори, де сонця повен день...
Де у Бога мама долю просить,
А луна частіш сумна мелодія пісень.*

*В юності ми час не помічали,
Підростати прагнули скоріш...
У дорослість стрімко поспішали,
Підганяли час: «Лети хутчіш!»*

*І, нарешті, ми – у цілі: зрілість,
Вже самодостатність кожен має...
Та в минуле раптом захотілось,
Звідкіля повернення немає.*

*Подорожніх нам життя міняло,
Тих не пригадаєш, інших – жаль...
Звідки і куди спішили – Бог їх знає,
Та одначе – у душі печаль...*

*Пропадає в тумані хисткому
Наш вокзал, отой «роз'їзд» простий,
Де із усміхом вини і болю
Тато чийсь залишивсь «на постій»...*

*І за ним, не переживши муки,
Відійшли навік бабуся й мати.
На зупинку станції «Розлука»
Все частіше стали зір кидати...*

*А колеса стукають все швидше,
Поспішати їх ніхто не просить.
Й чути стукіт все важкіший –
Сили наші хтось у даль відносить!*

*За вікном вагонним рання осінь,
Сумно стало: холод, вечір, тьма...
Потяг-час! Тебе ніхто не просить –
Поспішать до станції «Зима»...*

*Є у нас одна розрада – діти,
І онуки, що кудись спішать...
Все довкруг повторюється в світі,
Тож нехай колеса ще скриплять...*

*Час, колеса, колії... Варто жити!
І життя прекрасне всеодно:
Ще нам келих долі треба спити,
Та уже наповнить не дано...*

2010

РОЗСТАВАННЯ

*Барселона, сльози, проводжання,
Турнікет таможні ділить нас...
Знов гіркі хвилини розставання,
Чи ж колись іще побачу вас?*

*Діти, вас від серця відірвала,
В найми падались на чужину.
Вам Вкраїна мачухою стала,
Обірвала долю не одну...*

*Чом не зберегла ти квіт цей юний?
Генофонд свій, своє майбуття?
Чому нам похилим, хворим людям,
Вкоротила крапельки життя?*

*Та кого питання ці хвилюють,
Час іде, а нас усе мордують...*

2002

РОЗДІЛ III

МОЇ ПОСВЯТИ

*Важить більше, ніж розмова,
Ця хвилина мовчазна...
Не кажи мені ні слова,
Лиш відчуй мене сповна.*

Микола Братан

ЮВІЛЯРУ МИКОЛІ ВАСИЛЕНКУ*

з нагоди 85-річчя

*Схиляю голову доземно,
Вітаю з ювілеєм Вас.
Життя прожите не даремно,
Закарбувало жахів час.*

*Нехай «Курай – Ваш – для пожежі»
Роздмухає в серцях вогонь,
Бо слово подолато межі
Всіх утисків і заборон...*

*Як літописець Нестор, мудрий,
Ви карбівали кожную мить.
З роками біль Ваш не проходить,
Душа поранена болить.*

*Цілую посивілі скроні
І мить оцю благословлю,
До серця притулю долоні,
Як батька рідного люблю.*

01.01. 2010

* Микола Олександрович Василенко, український поет, прозіїк, перекладач, автор творів для дітей і про дітей, політв'язень.

Я МОЛЮСЯ ЗА ТЕБЕ...

До дочки

*Я молюся за тебе – щоденна молитва,
Я молюся за тебе, хай не ляже печаль.
Доню, наше життя, воно схоже на битву:
Бід багато і болю, мало щастя, нажаль.*

*Я молюся за тебе: холод і віхола
Хай твого не торкнуться ніколи вікна,
Щоб у парі була і нікуди не їхала,
Щоб у цьому житті не лишалась одна.*

*Я молюся за тебе, щоб горе жахливе
Якнайдовше не стукало в двері твої.
Можна долю здолати, як море бурхливе,
Щоб відчутти, як пісню ведуть солов'ї.*

*Я молюся за тебе, випрошую в Бога:
«За провини її Ти мене покарай.
Хай в коханні її буде світла дорога,
У подружнім житті буде щастя, мов рай!»*

*Я молюся за тебе, кожен крок за порогом
І тебе зустрічатиму в домі гостинно.
Прийде час – звітуватиму я перед Богом,
Тільки втримайся ти в цьому світі, дитино!*

1998

ДОБРОТОЮ ОДЕРЖИМІ ДУШІ

*Присвячую родині Волкових
Валентині Костянтинівні
та Валентину Семеновичу*

(за мотивам М. Боянжу)

*«Земля стоїть не на китах,
Не на слонових спинах,
Земля тримається в віках
На душах одержимих».*

*Якщо є істина одна –
Міцна і нерушима –
То тільки, дякуючи їм, –
Цим душам одержимим.*

*Коли пала вогонь в серцях –
В любові є вершина:
Ідея Реріха жива...
В цих душах одержимих.*

*Хай МАТЕР БОЖА зберіга
Життєві всі пориви.
І КНИЖКА родиться нова,
ВИ – ДУШІ ОДЕРЖИМІ !!!*

19.01.2006

ЄВДОКІЇ ГОЛОБОРОДЬКО*

На 70-річний ювілей

*Вас сімдесятий березень вітає,
Спливли роки минулих заметіль.
А доля сторінки перегортає,
Де все було: і радощі, і біль...*

*Ви у житті знайшли подружню пару,
До золотого ювілею з ним ще мить.
В науці запалили зірку яру,
На небосхилі вічно їй горіть.*

*Стени таврійські рідні Вам до болю,
Тут розстелився вишитий рушник:
На ньому розцвіли троянди – знак любові,
Євшану – зілля: спогад, поступ, крик...*

*В день ювілею зичу слави й шани,
І келихи піднімем без вагань,
Бо вже сини летять у світ за Вами –
Продовження і мрій, і сподівань.*

14.03.2007

* Євдокія Петрівна Голобородько – доктор педагогічних наук, професор, член Академії педагогічних наук України, академік АПСН

НАДІЇ ВРИЩ*

На 70-річчя з дня народження

*З сімдесятим вереснем вітаю
Диво-жінку, матір, поетесу
Хай лунає Придніпровським краєм
Добра слава, ніби про принцесу.*

*До Одеси хай долине слово,
Де навчались і зустріли пару.
Хай луна розмаєм веселково
Ваше слово – крапельки нектару.*

*Виросли у вас опора – діти,
Є достаток нині в Вашім домі.
Як тепер життю не порадіти –
Поруч друзі, гості та знайомі.*

*Кожен день хай Бог благословляє
Вашу творчість, хай дає натхнення.
І життя в достатку процвітає,
Як за те молилась Ваша неня.*

*Щоб людьми і Богом обігріта
Ви не помічали часу плин.
Щоб у сяйві бабиного літа
Дозрівали кетяги калин!*

26.09.2007

Смт. Білозерка.

**Надія Семенівна Врищ – інженер-будівельник, поетеса, незмінний керівник літературно-творчої студії «БІЛЕ ОЗЕРО»*

ЛЮБІТЬ ЖИТТЯ

Моїм дітям

*Любіть життя таким, як є!
Любіть повітря так, як волю!
Печаль і радість Бог дає,
Не ображайте власну долю...*

*Хай буде щастя щопори
В дитинстві, юності, старінні...
Нехай вогонь в душі горить,
Чи успіх є, а чи падіння.*

*Любіть життя в самих собі!
Любіть довкруз усе на світі:
Природу, сонце, квіти, грім...
Радійте щедро так, як діти!*

*Життя печеться, ніби з тіста,
Та нам рецепт той невідомий...
Бог – вищий майстер урочисто
Дарує шлях нам незнайомий.*

*Ми беремо його в акцент –
Чи солі й перцю додаємо...
Всевишній знає свій рецепт,
Ми – за життя його визнаємо...*

*Любіть Творця! Дітей, батьків, –
Питання ж зайві ні до чого...
Їх стільки, як зірок, морів...
Життя ж дароване нам Богом!*

2005

ЮРІЮ ГОЛОБОРОДЬКУ

До 80-ти річчя

*Сьогодні поважний у Вас ювілей,
Приймайте від друзів вітання.*

*В цій залі блакитній від щирих людей
Звучатимуть Вам побажання.*

*Згадаймо, як «В грозах дороги» були,
Як «Обрії пахли вітрами».*

*Бажаємо Вам, щоб подовше жили,
Щасливі, що ми поруч з Вами.*

*«Вкарбовані в вічність» в безсмертних словах:
Військова звияга і воля...*

*«Таврійські пастелі», «Літо в Буркутах»,
«Великий лиман» – учительська доля.*

*І море, і чайки, й зелені дива:
Довкілля, природа, квіткова замрія,*

*Історія краю в книжках ожива,
Як царство дитинства, як мрія.*

*Хай зорі й надалі блищать на устах
З глибокої в полі криниці.*

*Нехай літератора творчий Ваш шлях
Чумацько-таврійський іскриться!!!*

9 січня 2007 року

**Юрій Костянтинович Голобородько – заслужений журналіст України,
публіцист, член НСП України.*

ЗУСТРІНУТЬ НЕОДМІННО

Л.Ч.

*Не суди – і не будеш засудженим,
Не образь – і не будеш ображеним.
Проживеш, ніби грипом простуженим,
Неприкаяним, немічним, зрадженим...*

*Богом дані нам руки, і вуха,
пара ніг і очей, голова...
Добре тим, хто думки Божі слуха,
Серцем й розумом сам їх сприйма.*

*Не повір – і тобі не повірять,
Не кохай – і не будеш коханим.
І тоді, від усього захищений,
Ти не знатимеш, що таке рани...*

*Рине біль у відчинені двері,
В душу плюнути зможе прохожий...
Тільки ти не гріши проти себе,
Ти і він – чимось дуже схожі.*

*Відкриваємо в інших себе,
І знаходимо спільну розмову.
Полюби – і полюблять тебе,
Поможі – і тобі допоможуть.*

*За посівом – збирають врожай –
Життя звичне і плинне.
Якщо нікому нас проводжати,
Вийде хтось, щоб зустріть непримінно.*

13.03.2007

НЕБАЧЕНЕ ЩАСТЯ...

Л.П.

Небачене щастя – це бути собою:

Наївною, чесною, щирою, не злою...

Бути жінкою, донею, щасливою долею,

Святом, сміхом, слізьми, волею...

Вітерцем безтурботним легким,

Бути бурею, шквальним ураганом...

Як метелик – з прозорими крильми,

Листком, дощем зірваним й рваним...

Ковтком води у спекотний день,

Квіткою, щоб неможливо було надивитись...

Бути веселкою, промінням, самою весною,

Джерелом, з якого хотілось водиці напитись...

Бути відданим серцем і щирим тобі

Чи Благою вістю, що приносить голубка...

Краплинкою роси на придорожній траві,

Чи усе те ввібрати, мов губка...

Бути тим, що й не можна придумати, а ще –

Уявити собі неможливо...

Бути парою ніжних рук, чарівних очей,

Щоб іще хтось був поруч щасливий...

Бути диханням, що зігрівають долоні похилі,

Буть легкою, мов пір'я, хмариною...

Бути дощиком на літньому небосхилі,

Першою і останньою – чиеюсь дитиною.

Це як дарунок долі – бути навік з тобою!

І це небачене щастя – бути завжди собою!!!

ШЕПОТІЛИ ГУБИ...

Л.П.

*Шепотіли губи: «Ладо!
Будь зі мною дні і ночі.
Я тобі віддати рада
Свою душу, серце, очі.*

*Тільки б дихання твоє
І твоя усмішка, Ладо,
Надихали на любов,
На моє майбутнє радо.*

*І, як Данко, хочеш, серце,
Вийму із грудей я радо,
Хочеш, все візьми з собою,
Милий мій, коханий, Ладо!»*

Херсон, 30.08.1966

НА ВІЧНУ ПАМ'ЯТЬ

Гришії Єхименку

*Брате, вже і наші рідіють ряди,
А було ж наше плем'я крилатим.
Ти пішов в засвіти назавжди,
Лише спогад залишив багатим.
Випуск наш: п'ять дівчат і п'ять хлопців,
Шістдесяті...далекі роки...
Мудрість вчительську, як охоронців,
За зразок ми взяли навіки.
Як ми марили морем з тобою?
Та по-різному склалось життя:
Я була сорок літ з дітворою,
А в минуле – нема вороття.
Ти долав і моря, й океани
І чимало побачив світів.
Обірвались усі твої плани,
Ти, мов іскра, за обрій злетів.
Брате мій, однокласнику, друже,
Для людей ти на світі прожив.
Був і батьком, і дідом, і мужем,
Пам'ять світлу в серцях заслужив.
Жаль, що маму лишив сиротою,
Вона в тузі живе за тобою.*

13.11.2007

ПОСВЯТА ВЧИТЕЛЯМ

*В повоєнне страхіття і суворі морози
Від сиріток-дітей відвертали ви грози.*

*Ви, наставники любі, дивосвіт відкривали
Й по життєвій дорозі крокувати навчали.*

*І людиною зватись, і господарем бути,
Перешкоди долати, отчий дім не забути.*

*Мову рідну плекати, Батьківщину любити,
А як лихо спіткає – то у сурми сурмити.*

*Ви знання віддавали, як стійкі Прометей,
Ваша мудрість і ласка нам світила зорею.*

*Тож хай дні пролітають і роки за роками
Поспішаєм до школи, ніби діти, до мами.*

1990

с. Первомайвка

ТІЛЬКИ ВЧОРА...

Доні Оленці

*Тільки вчора ти до школи
Йшла врочисто із батьками,
А сьогодні маєш сина,
Що вже ростом вище мами.*

*Хай ніколи негаразди
Не втинають твого віку!
Хай ЛЮБОВ, НАДІЯ, ВІРА
Будуть поруч і без ліку!*

*Почувайся, наша доню,
Не як пташка у клітині,
Ти людей шануй і волю –
Це найважливіше нині.*

*Віднайти жіноче щастя,
Щоби доля посміхнулась.
Лиш з надією удасться
Там, де голова не гнулась.*

*Будь шанована людьми,
Інших побажань немає.
Хай тебе, бажаєм ми,
Сам ГОСПОДЬ оберігає!*

28.12.1997

**ОБЛАСНИЙ КНИГАРНІ
ДЛЯ ЮНАЦТВА ім. Б. Лавреньова**

*Десятий рік у дружбі живемо,
Святкуємо свої маленькі дати.
Як кращих друзів в День бібліотек
Лицей вас хоче щиро привітати.*

*Хай дух пізнання вічно тут літа,
Хай тут дзвенить безсмертне рідне СЛОВО!
І хай книгарня ваша процвіта,
Наймення книг квітує веселково!*

*З дитячих уст дзвенить тут «ЗАПОВІТ»,
Гайдая сміх, сонети Кулика,
Про метра Братана давно вже знає світ,
Тож хай та добра слава не зника!*

*Щастя вам, люди, в нелегкий цей час,
На кращу мить надію не втрачайте!
Здоров'я хай не покидає вас
І шану від держави гідну майте!*

30.09.1999

ДИТИНО ЛЮБА...

Доні Наталії

*Дитино люба, радосте моя,
Я щиро з Днем народження вітаю!
І хоч роз'їхалась по всіх світах сім'я,
Миліших серцю я звертань не знаю!.*

*Сумую і радію кожну мить,
Молюсь до БОГА і благаю БОГА,
Хай ВІН твоє життя благословить
І хай щастить тобі на всіх дорогах!*

*Щоб ти здорова, радісна була,
І щоб була у тебе світла доля,
Щоб квітом ломикаменю цвіла,
Бо у крові твоїй – козацька воля.*

*Хай в тебе буде на душі розмай,
Слова матусі наповняють груди.
Про нас із татом, доню, пам'ятай,
Завжди хай поруч будуть гарні люди!*

28.11.1998

м.Херсон

ПАМ'ЯТЬ

Світлій пам'яті батька –
Миколи Яковича

Пам'ять бережемо у серцях
Про усіх загиблих на війні:
Біль, застигле слово на устах,
Миті непрожиті, світлі дні...

І стоять бійці на полі бою,
Де свистіли кулі та шрапнелі.
Повернулись пам'яттю святою,
Вдягнуті у бронзові шинелі.

Всі пішли у вічність, як герої,
Не почув мій батько слово «тату»,
Мамине: «Кохаю! Я – з тобою...» –
Слів іще не мовлених багато.

Павутиння сизе обмотало
Чорні коси мамині вдовині.
Сліз за Вами вилито чимало,
Тих, які печуть мені донині.

Вже давно вона пішла за обрій,
Руки склала – чорні мозолі.
Нам про Вас лишилась світла пам'ять
І сумний життєпис на чолі.

На відкритті пам'ятної
стели в с. Плоп-Штубей.
Молдова, 1967

ЯРУ СЛАВУТИЧУ*

*Від добра людина не лишає
Батьківщину, прадідів поріг...
Яр Славутич у чужому краї
Пам'ять про Херсонщину зберіг.
Про степи безмежні, неозорі,
Про невтомні руки трударів,
Про Чумацький Шлях, яскраві зорі
І про невмирущих козаків.
Жити без Вітчизни – то нелегко,
І болить душа, долає страх
За людей, що гублять гідність, мову,
Звичай предків по чужих світах.
Вам замало простору земного
І в житті подоланих доріг.
Хочу я, щоб той, хто любить слово,
Край свій, як і ВИ, в душі беріг.
Я молю для ВАС благословення,
Щоб столітній стріли ювілей .
Від роси й води хай буде сила,
Шана – від родини і людей!
«Хай же дух ВАШ радіщами бризне,
Щоб засяло з буков, як буття,
Відчуття Вітчизни й материзни –
Українське вічності чуття!»***

*1. Яр Славутич – поет, професор-емерит, доктор наук, мовознавець із Канади.

*2. (Яр Славутич. Твори. Т.1, К., Дніпро, 1994, стор.382)

СВІЧКА ПАМ'ЯТІ

Матусі –
Анастасії Калинівні

Сьогодні поруч матінки нема,
Пішли у вічність, натомивши руки,
Чесноти всі у спадок нам дали:
Повагу до людей, до праці, до науки...
Ніколи скарг не мали на життя,
Але воно – не із солодких, знаю,
І сторінки прожитого буття
Зі щемом в серці я перегортаю.
Гірким у мамі був вдовиний шлях:
Сирітство, голод, найми не минула,
З війни – скорботний усміх на губах,
Я лиш тепер, дорослою збагнула.
В колгоспі від зорі і до зорі,
За трудовень мізерний гнули спину,
Покинувши напризволяще дім,
На вулиці – заплакану дитину...
Ділили порівну прополку буряків,
Щоб діти не цуралися роботи.
Ми мамі прагнули завжди допомогти,
Віддячити за всі її турботи.
Простіть, матусю, що не так було,
Що розлетілись рано поміж люди.
За щедрість серця і долонь тепло
Ми свічку пам'яті запалювати будем.

с. Первомаївка, 24.12.1995

ОТЧИЙ ДІМ – СВЯЩЕННА МАТЕРИЗНА

брату Віталію
за мотивом Олеся Лупія*

Наче пташка линула щоліта
До старої хати у селі,
«Де руками матінки зігріта
Кожна грудка рідної землі.»*

Із війни не знала батька хата –
Проковтнула оберіг війна.
Лиш молитва мамина за тата
Линула до Бога не одна.

Жив тут брат – моє коріння роду,
Тут буяв і засихає сад...
«А колись, за всякої погоди,
Панував і рід, і мир, і лад.»*

Отчий дім – священна материзна,
Я без тебе жити не могла...
Ти моя мала свята вітчизна,
Де тепер розвалля край села...

Херсон, 2007

*Оесь Лупій – видатний український письменник, поет, прозаїк, лауреат державної премії ім. Тараса Шевченка, член НСП України.

СПОГАД

*Пригадую моє село вдовине,
І, як провину, біль в душі несу.
Відгомін чую, кигання чайне,
Тривожні дні – минулого часу.*

*Дитинство наше – босоноге й голе...
Причиною був голод і війна.
Нас колосками рятувало поле,
Десь там – сльоза вдовина не одна...*

*А лихо стукало у кожну другу хату,
Мов чорний крук всідавсь на голові.
З війни не повернувся рідний тато,
А в нені ми – помічники малі...*

*Сьогодні зрілість нам лягла на плечі,
Та відчай знову тулиться до скронь.
Що в спадок ми залишимо малечі –
Онукам нашим? ...Лиш тепло долонь?*

*Село вдовине, дай мені надію,
Твоїми я тривогами хворію.*

Херсон, 2007

ПРОВОДКИ

*Світлій пам'яті матері –
Анастасії Калинівни*

*Проводки. Сльозами обіллюся...
Б'ється в грудях серце – хворий птах.
Сиву мою ластівку-матусю
Виглядаю по чужих світах.*

*Ген – матусин хрест на видноколі...
Ніби сік – життя йде із землі.
Сонях і пшениця зріють в полі,
Тут мої залишилися жалі.*

*Я прийшла до тебе на пораду,
Пригадала голос дорогий.
Хай хоч спомин дасть мені розраду
І снаги цілющої напій.*

*Жаль, тепер лиш в спогадах горнуса
Я до тебе, матінко-матусю!*

с. Первомаївка, 2005

ВІЗНАННЯ ЗАКОХАНОГО КАМА

*У тонкій сукенці, мов тополька біла,
Ти стояла тихо край свого вікна.
У очах-зірницях радість голубіла,
Шепотіло серце: «Це – вона, вона!»*

*Горда й недоступна, мов якась фортеця,
Зірка полум'яна грає на косі.
Ти моя надія, мрія мого серця,
Мов у загадковій, чарівній красі.*

*Що краса Тамари, що краса цариці?
Ти, моя царице, незрівняна з нею.
Спокою немає, бо щонаочі сниться
Та, яку я хочу так назвати своєю.*

Херсон, 1965

ВИШНЕВЕ ДИВО

Л.П.

У вільйонах вишневого квіту
Потонули п'янки сади.
Ти в далеке моє минуле,
Сиве сонечко, поведи!
Подаруй ці духмяні хвилі,
Що заповнюють цілий світ.
Поверни мене в спогади милі
Із далеких юнацьких літ.
Мій коханий, це незабутнє,
Хай наповнять нас почуття,
Ніби зараз ми знов присутні
При зародженні світу-буття...
І не зчулись, як смеркло небо...
Ба, й дерева смеркають теж!
Пелюсткове проміння в небо
Посилають. Дивись і стеж!
Затамуй в цю хвилину подих,
Загасає вишневий день.
Це всесвітнє вершиться диво –
Пелюстковий спалах пісень.
Завтра буде туман і сонце,
Вишні в квіті знов оживуть,
Тільки юність в наше віконце
Не загляне, її не вернуть!
Ми з тобою і смертні і грішні...
Лише в дітях надія. Жди!
А в природі квітують вишні -
І було так, і буде завжди!

11.04. 1999 - Великдень.

ЗИМОВИЙ НАСТРІЙ

Наталії

*Зрідка стало гостювати сонце.
В хмарах небо стелиться сумне.
Хоч промінчик кинь в моє віконце.
Зір потіш і приголуб мене.*

*Нині справи починати марно
І листи не пишуться тобі.
Восени було довкіл так гарно,
Нині все спочило уві сні.*

*Та коли із вирію пташата
На крилятах весну принесуть,
То й мені б отримать небагато –
Лиш від тебе вісточку почуть.*

*Не біда, що паморозь на скроні
Вже мені упала сребром.
Головне, що серце своїй доні
Хочеться наповнити добром.*

Грудень, 1998

МОЇ ТРИВОГИ І МОЇ НАДІЇ

Наталочці

*Довкруз глибока ніч, та я не сплю,
Ця безкінечність важко протікає.
І кожен звук безсоння я ловлю,
Чому твоє мовчання серце крає?*

*Листи щоденно подумки пишу,
Дописую їх, дати виправляю,
Але на пошту я їх не ношу,
Живу надією, адреси ж я не знаю.*

*Щоб все гаразд було в житті твоїм,
Щоб лиха ти і прикроців не знала.
Продовження знайшла в диті своїм,
І щоб себе в безпеці почувала.*

*Щодень живу тривогою за тебе,
Молюся БОГУ і благаю небо.*

28.11.1997

ЗОЛОТА ПОРА

Оленочці

*Вже і юна весна промайнула,
Наче спалах, промчали літа.
Чи помітила ти, чи збагнула,
Що настала пора золота?*

*Не сумуй, моя доню, не треба,
Хай минають невдачі й жалі.
Я б поклала до ніг тобі небо,
Аби легше жилось на землі!*

*Знаю, прагнеш і щастя й любові,
Тож розумно цінуй кожну мить!
Будь обачною в сказанім слові,
Бо його не вернуть, не спинить.*

*Я б твій шлях рушниками встеляла,
Щоби доля тебе не окрала.*

28.12.1997

ЧЕКАННЯ

Наталії

*Тільки й світу, що в ріднім вікні,
Як зернинка в високій стерні,*

*Загубилась ти в морі людському,
Жду, що вернешся знову додому.*

*Ніби ж близько отут, за горою,
Моя думка біжить за тобою.*

*Та чомусь ти її обірвала,
В світ пішла і про нас не згадала.*

*Йшла шукати горбочок для злету,
А літа мої падають в Лету.*

*Які ставить життєві загати?
Чи діждусь онучат біля хати?*

*Лишень фото висить на стіні,
І на серці тепліше мені!*

1997

ПОРТРЕТ ДОЩУ

Матусі

*Видихає дощ озонний запах –
Навкруги чудова тиша скрізь.
А природа дива все чекає,
Навіть стих в задумі темний ліс.*

*Тут довкола тихо і чарівно,
Незвичайне скрізь передчуття.
Світ довкілля я сприймаю дивно,
Відчуваю космосу биття.*

*Обізвався грім і став стіною,
Забриніли крапельки дощу.
Настрій мій наповнив таїною,
В душу цю мелодію впушу.*

*І візьму найвищі ноти в гамі,
Цю чарівну мить не пропущу.
Опис цей я подарую мамі –
На спомин краси – портрет дощу.*

Санаторій «Карпати», 1996

ДО РОКОВИН ПАМ'ЯТІ
Леоніда Куліша*

*В цій залі ми торкаємось думками
До слова світлого поета-земляка.
І хоч його немає поруч з нами,
Та світла пам'ять з серця не зника.*

*Ця свічечка тонюсінька тремтлива
У кожного із нас в руках горить.
Хай вічна пам'ять буде незрадлива.
Запам'ятаймо цю скорботну мить!*

*Життя щоденно в кожного згорає
Не в час один і не в один момент.
Тут таїною слово оживає:
Куліш – прозаїк, батько, друг, поет...*

*То ж хай йому земля м'якою буде,
Його ім'я ніхто з нас не забуде!*

**Леонід Пилипович Куліш – відомий український письменник, поет, наш земляк
(1924 – 2003)*

КАМу

*Моїм коханим, незабутнім був ти,
Невже розлука пише нам наказ?
Вже час пройшов – хіба мене забув ти?
Питання задаю собі щораз.*

*Тобі ж скажу: «Минуле не забути!
Щасливим будь в далекому краю!»
Я долі вдячна, що змогла збагнути,
І про кохання вільно говорю.*

*Можливо, що про наші почуття
І ти при згадці будеш говорити.
Кохання те, мов первісток-дитя,
Довіку в моїм серці буде жити.*

*Якщо іще пала в душі вогонь –
Ставай на захист, борони його!*

1966

ПОТРЕБА ПОЛЬОТУ

Стасу

*«Моторчик» збивається з ритму в роботі,
Густішає в скронях моїх сивина.*

*А я відчуваю потребу в польоті,
Душа його прагне, хоч сил вже нема.*

*На ноги підняти б онука-дитину.
Йому замінити і тата, і маму...*

*Ще б слово сказати, посіять зернину,
Дорогу вказати в відчинену браму.*

*Онуків діждатись від меншої доні,
Щоб їх колисали старечі долоні.*

*Щоб жито родило добірним колоссям,
Щоб трішечки краще усім їм жилося.*

*Тому мені треба для серця роботу,
Щодень відчуваю потребу польоту!*

19.08.2000

МОЇ ПОСВЯТИ

Любому онуку Стасу

*Сімнадцять літ – щаслива це пора:
Бажання світлі, ніби чисті води,
Захоплення нові для звершень і добра
І все на лоні рідної природи.*

*День, ніби з золота, а нічка – срібна гра,
І ще душа не знає непогоди...
Поклонишся ще тихим вечорам
І світлим дням, де храм свободи...*

*Нехай триває довше юна казка,
Безрадісні часи знайдуть розв'язку,
Прожитий рік – це новий перевал.*

*Хай не торкнуться ненависних жал –
Душа і очі, повні суму й ласки,
Й уста твої – замріяний корал.*

19 серпня 2004 року

З МІЖНАРОДНИМ ДНЕМ БІБЛІОТЕК

Книгозбірні ім. Б. Лавреньова

*Хліб на столі і книжка –
То скарб невичерпний повік.
Сюди пролягла доріжка,
Що сповнює сенсом вік.
Ніби джерельну воду,
Мудрість черпаєш в книжках:
Данте, Шекспір, Шевченко...
Словом торують шлях.
Сюди, ніби в храм заходиш,
Щоби нектар попити.
Тут благодать знаходиш,
Хочеться з світом злитись.
Бібліотекарі милі!
Юні і мудрі з роками,
Ви нам усім потрібні,
Ви, як маяк, як мами.
Допоки живеш на світі –
Цей храм нам потрібен буде.
Без книги і знань щомиті
Людина себе загубе.
Вітаю Вас з Вашим святом,
І зичу добра і щастя!
Від «БІБЛІЇ» – Книги Вічної
Любов'ю хай Вам воздасться!*

30 вересня 2002 року

СУМУЄ ВСЕСВІТ

На вічну пам'ять А.А.Щ.

Сумує Всесвіт, тулиться в кутках,
Душа у небо прагне долетіти.
А нам, земним, залишився лиш прах,
І спогад – ім'я, вписане в граніті.

Простіть його, дружина, доня, син,
Що не сказав останнього вам слова.
Він все життя лиш тільки небом жив,
Літак і небо – то його основа.

Душа живих ридає, як в негоду,
За прожиті роки прощення просить,
А сонце посилає вічні коди,
І Космос нам, земним, сигнал доносить.

Що наша пам'ять? Блискавка вночі:
Вона блисне і всі літа осяє:
А в них любов і радощі, й печалі –
Він з тими, хто його ще пам'ятає.

Він сів в літак, і відлетів у вічність,
Його стихія – небо і блакить...
Ми на землі залишилися в тузі,
Допоки прийде час, нам треба жить.

02.06.2005 року.

БУДЕ ЧИЙСЯ ПОЧАТОК...

Л. П.

*Скільки днів з тобою нам відведено?
А хурделиць? Весен? Листопадів?...
Плине час спіраллю, як заведено,
Живемо у нім не для парадів...*

*На землі цій вічній тимчасове все...
Нам не слід з тобою сумувати.
Вірю, радість нам майбутнє принесе –
Ми з тобою: дід – бабуса, батько й мати.*

*Доньок двох нам доля дарувала,
Трьох онуків маємо з тобою.
І хоча чимало втрат зазнали,
Та не варто жити нам з журбою.*

*Осінь подарунки щедрі стелить,
Будемо її благословляти.
Як зимою снігом захурделить,
Почнемо архіви пам'яті листати.*

*Всі забавки ми зимі простили,
Згас – затих осінній хоровод –
Ще з тобою ми не долюбили,
Ще діждемося весняних вод...*

*Ще буяє вир надій щасливих,
Як принадність у весни чекання.
А в думок старих й незрадливих...
Час настане – буде розставання.*

*Доки не впаде останній листок,
Ми з тобою маємо надію:
Ти мені присвятиш не один рядок,
Вишити тобі сорочку мрію...*

*Не біда, що павутиння біле
Наші чорні голови вкриває
Тут усе докрузь знайоме, миле,
Ти іще живий! Іще жива... я!*

*Буде, знаємо, по осені – зима,
Неповторність у серцях розбуде,
Хто сказав: «Продовження нема»? –
Після нас початок чийся буде!*

2007

ДРУЖНІ ВІТАННЯ

*Мій щирій, любій подрузі
юності та сьогодення Ідочці*

*Нам з тобою не страшні літа,
Високосні роки ні до чого.
Ще в житті не взята висота,
Що набатом кличе в даль-дорогу.*

*А стезя життя від рідного порога
Лебединим клином піднялась.
Манить світ, дарований від Бога,
І надія в краще удалась.*

*Убери у себе квітку кожну,
Замальовуй днину, як художник,
Що тривожать душі і серця.*

*Пригадай всі степові простори,
Із Херсона в Середземне море,
Де немає краю і кінця...*

10 січня 2004 року

СОНЕТ ЮВІЛЯРУ

Миколі Братану до 70-річчя

*Не по літах прудкий, до сили СЛОВА ласий,
Ще юнаком він кинув батьків двір,
Поринувши у неоглядний вир,
Забув Семенівку і початкові класи...*

*Учивсь, співав на розмаїті гласи,
Втішав дядьків і звук чарівних лір.
А раз, подібний до летючих зір,
Він сміло осідлав коня Пегаса.*

*І, вийшовши з семенівського лона,
Прибивсь до рідного Херсона.
Від слави він не зна спокою:*

*Прозаїк, драматург, поет-вагант,
Заслужений діяч, що щедрою рукою
Творить експромти, драми, урочистий кант.*

01.01.2005 року

ЗАПОВІТНІ СЛОВА

Анатолію Щербині

*Прагнеш знайти заповітні слова,
Щоб лікувались зболені душі,
Щоб живодайною поміч була,
І позникали б люди байдужі...*

*Слово б підтримки лилось з уст в уста,
Передавалось, мов ліки найкращі.
Знав, що в любові душа ожива непроста,
Зникнуть образи, мов темні хащі.*

*Мрієш голубити душу чужу,
Щоб не була вона більш одинока.
Відчаїв стерти із неї межу,
Брами відкрити мріям високим.*

*Може наївні ці мрії твої...
Знаєш, а «Спершу було Слово»,
Тож закликаєш стосунки свої
Завжди починати із Бога й любові!*

2009

БЛАГОСЛОВЕННЯ МАЕСТРУ

Валентину Стеренку з нагоди ювілею

*Хоч Вас торкнув закон життя і часу
І вже покрила скроні сивина,
Сонетом славлю підступи к Парнасу,
Де лине пісня хвилями Дніпра.*

*Хай Ваша пісня продзвенить над світом,
Несе її херсонський степ в блакить.
Любов'ю, щедрістю і сонцем оповитим,
Вітаю Вас у цю щасливу мить.*

170 – не просто дата – вічність!
Бажаю Вам щасливої ходи!
В мистецтві і житті – Ви особистість,
Хай будуть скрізь карбовані сліди!*

*І щоб здійснилось все, на що зростила неня,
Пошли Вам, Господи, благословення!*

04.04.2004.

**170 – 70 років від дня народження + 50 років творчої композиторської діяльності + 50 років подружнього життя*

КНИЖКИ – ЖАР-ПТИЦІ

Бібліотеці ім. Олесь Гончара

*Серед тривоги, думок – розп'ять,
Стрічаємо тут очі – блискавиці.
В глибинах їх божественно горять
Крилаті саява – золоті жар-птиці.*

*Тут не страшна буденна западня –
Книжки виводять душу із зневіри,
Від небуття рятуючи щодня,
Даруючи знання, тепло і віру.*

*А як вночі, при зоряних свічках,
Земля звіряє небу таємниці.
Тоді ось тут – в сотисячних книжках
Живуть думки, натомлені жар-птиці.*

*Без них світанок не освітить лиць
І віть життя цвістиме неохоче.
То, дай вам, БОЖЕ, золотих жар-птиць
Не втратити у найтемніші ночі!*

28.09.2001

З НАГОДИ ЮВІЛЕЮ

Миколі Василенку

*В травневий сонцесяйний день,
Коли весна дарує щедрі квіти,
Ми Вам шлемо розкриті привіти,
Обійми теплі, радість від пісень.*

*В такі хвилини зичимо ми Вам:
Натхнення, віри, зоряної сили,
Щоб в серці добрі спогади будили,
Всміхаючись і мріям, і ділам!*

*Здоров'я Вам на много-много літ,
Нехай в житті збуваються надії.
Хай мрії Ваші з часом молодіють,
Як цей травневий сонцесяйний світ!*

*Живіть подовше і творіть добро,
Щоб людям краще на землі було!*

1 травня 2004 року

ОЛЕНІ НАУМОВІЙ

*Я народилась в сорок третім,
Тобі сьогодні – сорок три.*

*Здоров 'я зичу, щастя, злетів
І, мов троянда, розцвісти!*

*Хай буде в тебе світла доля,
Бо вже зазнала ти біди.*

*Опорою хай стане Коля,
Крокуй до світлої мети!*

*Надійсь на Бога-охоронця
І вір у НЬОГО, мов дитя.*

*Бажаю в домі більше сонця!
В твоє я вірю майбуття!*

25.06.2008

У ДЕНЬ НАДВЕЧІР'Я

Юрію Голобородьку
(за мотивами Яра Славутича)

*Уславимо вагу учительських синів,
«Земляче кровний, дух у Вас ярливий,
Щоб довго ще буяли творчі зливи»
І освітнянський люд Херсонщини радів.*

*Хай одісея Ваша й поготів
Зерном добра засіє рідні ниви,
Щоб буйнотрав'я гін кропив щасливий
Плодюче лоно надвечірних днів!*

*«Ваш голос чути у державнім дзвоні»,
З війни звучить там голосиста мідь.
Ви в слові і в нащадках невгамовні,*

*В синах зерно посіяне бринить!
«І вже вирує, як жадлива спрага,
Що надвечір'я подолає вмить!»*

09.01.2002

ТАРАСУ ШЕВЧЕНКУ

До 195 річниці Тараса Шевченка

*Тобі, Кобзарю, несемо любов,
І квіти ці, і сонце променисте.
За те, що в світі є багато мов,
Ти ж вибрав українське слово чисте!*

*Боровся словом за його прийдешність,
І бачилася вільна Україна.
Твоя сягала мрія в безкінечність:
Де вільна мати буде і дитина...*

*Ми впевнені – немарно Ти прожив,
Триzubом в небі зірка запалала,
Життя на плаху правди положив,
Такого Україна ще не знала.*

*Нам «Заповіт» у спадок залишив,
Це геніальний задум твій.
Кайдани рабства скинути велів,
Щоб ми жили в сім'ї новій.*

*Як добре, що Ти в нас сьогодні є.
Збулися мрії, батьку наш, Тарасе.
Хай в світі славиться ім'я Твоє!
Для українців Ти навік окраса!*

9 березня 2009 року

ПРО ПОЧУТТЯ

Л.Щ.

*Про почуття я думала гарячі
В квартирі пізній час, лиш я не сплю.
Я нахиляюсь над тобою сплячим
І промовляю: «Я тебе люблю!».*

*Гіркими дні були, а спогади солодкі
І ставши старшою, на тім себе лювлю.
Шепчу щодня слова оці короткі,
Як «Отче наш!»: «Я тебе люблю!».*

*У світі грішному бува, що й я згрішу,
Та лиш у тебе я щодня молю:
«Прости мене – скажу і напишу,
Вже сорок літ, як я тебе люблю».*

*Ці почуття не зникнуть сотні літ:
Кохання і краса – врятують світ!*

01.01.2010

ШАНУЙМО СЛОВО ПОЕТА

Усім, хто любить поезію!
(за мотивом вірша А.Щербини)

*«Заходьте, друзі»... Пом'янім Поета,
Що передчасно в засвіти пішов.
Він щедрим був, його забрала Лета,
Можливо, там Він забуття знайшов.*

*Він говорив: «Заходьте, не цурайтесь!...
І наливав у келихи вино:
«У слові поетичному змагайтесь,
Бо Слово те від Бога нам дано...!»*

*Звеличив край і друзів-хлібодарів,
Оспівував високі почуття...
Критикував і уряд, і неробів,
І вірив свято в матір і дитя...*

*Йому боліла доля українця,
Яке майбутнє буде у дітей.
Хотів він, щоби не ходили згінці...
Добро творив і жив ради людей.*

*Благав він: «Не цурайтесь, ради Бога,
Всім стачить місця в хаті і в душі,
Бо в нас мета одна, одна дорога:
Писать, читать і слухати вірші...»*

*Сьогодні пом'янімо Чоловіка,
Нехай Господь його гріхи простить!
Згадаймо добрим словом! І довіку
Давайте зерна мудрості ростить!*

06.03.2011

УЧИТЕЛЬКА

Г.С.Я.

— Добридень, любі діти! Так щоранку,
Яка б на дворі не була пора,
Вона несе свої знання «підранкам»
І в душі крихти засіва добра.

Таке тепло в її очах і мові,
А смуток власний і свої жалі
Вона заглушує в самій основі,
Щоб легше їм жилося не землі.

І ширшає блакитне, світле небо,
Високе сонце посміхається немов.
Щодня іти, мов на Голгофу, треба
До Бога і дітей лише через любов.

І щоб здійснилось те, на що зродила няня,
Пойшли їй, Господи, благословення!

2004
обласний ліцей
м.Херсон

НОВОРІЧНО-ЮВІЛЕЙНЕ ВІТАННЯ

Миколі Братану

*В день новорічно-ювілейний хочу побажати:
У справах різних успіхів і втіху.
Лише у дружбі спокій не втрачати,
А плакати від експромтів і від сміху...*

*Бажаю у житті не мати боргів,
Образ на владу, сумнівів, печалі...
Щоб криза Ваших розорила ворогів,
А друзі, навпаки, щоб процвітали!*

*Бажаю в домі статків і добра
І цілу купу гривень на додачу.
Щоб доля завжди щедрою була,
Хай буде тільки так, а не інакше!*

*Ви живете для правди і добра,
Хай Ваша творчість рясно процвітає!
Шевченківську премію отримати пора,
А там – і Нобелівська вже на Вас чекає!*

01.01.2010

ПЕТРУ ПИТАЛЄВУ
з нагоди 65-ліття

*Поет Петро – не гладіатор,
Що бавить натовп цирковий!
Поет-пророк, Поет-новатор
І вільний мученик живий.*

*В людській омані, наріканнях,
Огnistим цвітом він цвіте
І через терни, і блукання
До правди впевнено іде.*

*Коли шумлять псевдопророки,
Спішать на пишний карнавал,
В його віршах є жаль глибокий
За свій високий ідеал.*

*Поет не тратить духу марно,
Він слів не кидає безкарно.*

Херсон, 26.06.2006

ОЛЕКСАНДРУ БУТУЗОВУ
з нагоди 65-ліття

*Він вибера з життя мотив упертий –
Старий, як світ, і вічно юний спів;
В його книжках нема мотиву смерті;
Є віра в дух, що рунами злетів.*

*І в читача з очей спада страшна полуда,
Людині гімн співа, що творить новий день –
То як же не вітать творця розмаю – чуда?
Ми зичимо йому нових, ясних пісень!*

*Чекали довго, як весни – посестри...
З'явився він – скінчився певний гніт,
І Музі дивній шлем привіт,
Дзвенять музик повітряні оркестри.*

*В його віршах – квітчасті килими...
Співаємо осану Слову й Олександрю ми!*

Херсон, 26.06.2006

ЄВДОКІЇ ПЕТРІВНІ ГОЛОБОРОДЬКО*
на 50-літній ювілей наукової діяльності
присвячую

*День погожий осінь золоту
По алеях скверів розмалює,
Поскидає листя на льоту
І чудову казку подарує...*

*Кине в крони кетяги калин –
Весь пурпур палаючих пейзажів,
І наллється в ягодах рубін,
Обдарує, мов намистом, вражень.*

*Враз промінням сонце запалає,
З'явиться до осені в уклін,
Зорепадом листя позриває,
Їх закружить і порине в тінь...*

*А в Докієчки сьогодні -50!!!
Золота у праці вашій дата!
Ви, мов щедра осінь, на врожай –
Друзями, студентами багата.*

*Ви - не казка, бачу наяву.
Вас -аристократку, науковця...
Я давно цим іменем живу,
І тулюсь до Вас, немов до сонця.*

24.09.2010

** Євдокія Петрівна Голобородько – доктор педагогічних наук, професор, дійсний член Академії педагогічних наук України, Росії, Молдови.*

НЕПРОМИНАЛЬНЕ

Пам'яті Миколи Братана

*Стою над Вами, пане Миколо,
Не гадала прощатися з Вами ніколи...
Вже серед нас Вас живого немає,
Пам'ять нам жаль тільки й тугу лишає.
Думали Ви про життяєве й про суще,
Давноминуле й держави грядуще...
Мені гадалося: Ви будете вічні,
До цілої епохи стали дотичні.
Виспівали незмінне й перемінне,
Вічне в віках і у слові нетлінне...
Закликали любити Шевченка Тараса,
Вчитися в нього – життя він окраса.
Ваша душа була світла й вразлива,
До болю людського безмежно чутлива...
Слова Ви сказали свої повчальні:
Рід, мова, воля, Україна – непроминальні.
Невичерпний спадок залишили після себе,
Душа ж відлетіла у Космос, у небо...
Царство небесне для неї хай буде!
Вдячний нащадок Вас не забуде.*

16.03.2010

ТВОРІТЬ ПАМ'ЯТЬ ЛЮДИНІ!

*Говоріть людям чемні слова,
Не скупіться на посмішки добрі:
Люди в'януть, як в серпні трава,
І відходять дочасно за обрій...*

*Не шукайте доречний момент,
А дзвоніть і на свята й у будні...
Можє стати, що ваш абонент
Завтра стане для вас недоступним.*

*Не збирайте в душі співчуття,
Щоб їх потім писать в некролозі.
Знайте, хто дорогий за життя,
Що йому ви – опора в дорозі.*

*В'януть люди, як в спеку трава,
Щоб до вас не вернулись провини:
Не пишіть епітафій дарма,
За життя творіть пам'ять людині!*

13.03.2010 (на смерть М.Братана)

СТЕПОВИЙ ЖАЙВІР

Наталії Коломієць*

*Мій жайвір степовий, сіренька мила пташко,
Тчеши нитку золоту між небом і землею.
І хоч тобі буває часто важко –
Душею ти пов'язана із нею.*

*Уславила наш край в піснях і слові,
Бо – степовичка з роду прадіда і діда.
Мов бджілка, дбаєш про народ, сім'ю в основі,
І тільки Божий дар тобою віда.*

*Твориши добро, а заповіт хай стане
Для всіх нащадків невід'ємним кредо.
І пісня, що народиться – не кане
у Лету, а злетить до неба!*

*Щоразу воскресаєш ти, мов Фенікс,
Із попелу страждань, щоб творчо жити...
То, дай їй, Боже, сили і натхнення:
Співати, мріяти й добро докрузь творити!*

01.07.2011

* Наталія Коломієць – поетка-піснярка, мешкає в Голій Пристані на Херсонщині.

ЗАПОВІТ ВІДПОЧИВАЮЧИМ

(гумористичне)

Якщо хочеш бути здоровим – Бога попроси,
Щоби вроду дарувало «Джерело краси»*!

Якщо хочеш ти любові – не спи, не барись:
А на «Скелю закоханих»** мерщій заберись!..

Якщо хоче бут здоровим - їж усе підряд.
Накопичуй сало тихо – будеш вельми рад!

Якщо хочеш закохати всіх жінок «Карпат»* –
То у озері скупайся, не раз, а сто крат!

Якщо схуд на відпочинку з бігу чи кохання –
То подумай, яким буде дома сповідання.

Що ти скажеш по приїзду мужу чи дружині?
Що гриби шукав у лісі, а, може, – в ожині?

Скажеш довго добирався до гори Говерли***...
Ой, подумай, щоб за це з дому не поперли.

І одне ще маю слово до жінок «Карпат»,
Пери ніж влюбитесь, помисліть, як древній Сократ...

А мужчини – «Дон Жуани» сім'ю пошануйте,
Не все золото, що блисне, ви собі купуйте!

Санаторій «Карпати»

18. 08. 1996

* «Джерело краси»,

** «Скеля закоханих»,

*** гора Говерла – це історичні місця на території санаторію «Карпати».

СПОГАДИ І СПОМИНИ...

*На вихід книги спогадів
про ЮРІЯ ГОЛОБОРОДЬКА
«ПЕДАГОГ, ПИСЬМЕННИК,
ЖУРНАЛІСТ»*

*Спасибі, Юрію, що Ви були між нами
І словом нищили життєву каламуть.
Сьогодні тут, у цій чудовій залі,
Бувають спогади і спомини пливуть...*

*У спадок нам лишили мрії марень,
З дружиною ділили їх удвох...
Написане не впало в пил книгарень –
Нащадкам лишили, на що сподвинув БОГ!*

*Ваш досвід – «лепта» серед кращих в світі,
В випробуваннях долею далась...
Хай в пам'ятнику Вам закам'яніти –
В томах написане лишилось після Вас.*

*На небесах душа хай порадіє
І ті зітхнуть, що обживуть майбуть:
Тут, на спомин душі свічки жевріють,
Про Вас у книзі спогади живуть!*

28.01.2012.

«ЧОРНИЙ СОН»

На роковини
пам'яті Анатолія Щербини

Чому покинув світ, наш любий друже?
Чом не злетів на білому коні?
Чому пішов у зимні ночі й стужі?
А нам полишив згадку – «чорні дні»?

Тепер хрести розквітли біля плоту!
Тремтить у коливі тонюсінька свіча...
Ти з висоти тарпанного польоту
Колись дрібниці в небі помічав...

А за життя й не думав ти ніколи
Про те, що коні в небі не летять...
Селом і полем жив на видноколі –
Тепер воно за межами життя...

В віршах уславив відданність Вітчизні,
Родині, дітям, матері, землі...
Ти оспівав природу материзни,
Скрби полишив друзям чималі.

Молюсь за тебе, друже, Анатолій,
Щоб БОГ усі тобі гріхи простив,
Бо мріяв ти про кращі людські долі,
Любов'ю, добротою завжди снив...

На жаль, ідуть за обрїй вірні друзі...
І чуєм в херувимних співах сонм,
Лишають нас в скорботі, вічній тузі...
А нам болить твій вчинок – «чорний сон»...

ВІТАЛЬНІ СЛОВА КОЛЕЗИ

Тетяні Федорівні Мендзіновській
у день 55 ліття

Уже років чимало за плечима,
Бувають від образи каяття.
Та все ж, нема ніякої причини,
Танюшо, нарікати на життя.

Люби його і трепетно і ніжно,
І кожним днем прожитим дорожи!
Своєму чоловіку, доням, внукам
Лише хороше про життя кажи...

Роки біжать, росте малеча, діти.
Не треба за минулим сумувать,
Бо пережите нікуди подіти,
Та і не треба нікуди дівать!

Не бійся у житті різких контрастів,
Я лише часом самоти боюсь...
Як небагато треба нам для щастя –
Уранці б посміхнутися комусь.

Збагну сьогодні днів цих сумовитість
Й природу твого суму відчуття...
Мине і це, щоб знов змогла з'явитись –
Жадоба незбагненна до життя!

Обласний ліцей,
2006.

РОБИ ДОБРО

Галині Семенівні Явіці
у славний день 55 літнього ювілею

*Життя сплива, мов лічені хвилини,
Мов миті ці між берегів доби.
Не обіцяй добро робить людині,
А просто, якщо можеш – то роби!
Ще буде все: прозорий день і хуга,
І сірий дощ, і в пахощах сади...
Не забувай в біді згадати друга,
А залишайся другом назавжди!
У працю ти закохана, Галино,
В дитячих душах залишаються сліди,
Художнім словом дбаєш про людину,
Тобі ж: здоров'я «із роси й води»!
Ляга тягар років тобі на плечі,
Сьогодні ювілей з тобою ще на «ти»
Дозволь, колего, нагадати речі:
«Життя прожить – не поле перейти!».
Хай не одне засіється ще зерно,
В дитячі душі, аж за небокрай...
Нехай Господь тобі здоров'я верне –
Бо це ж лиш рання осінь, пам'ятай!
Хай будуть світлі дні твої і ночі,
Бо до 100 ліття – довгий, довгий шлях
І лихо хай не тьмянить твої очі,
І посмішку ласкаву на устах!*

29.03.2006.

Обласний ліцей.

ПРО СЕБЕ

*Мені ніщо без болю не давалось:
Ні вірші, ні наука, ні любов...
Де я пройшла – то там і залишались:
Безсонні ночі, піт і нерви, й кров...*

*Самі подумайте: я лабіринт здолала
Смертельно-небезпечний, і мені
Не соромно зізнатись Вам, що з болем
Моїх книжок мелодії сумні.*

*Я вперто йшла до верховин освіти
З убогого забитого села,
Науку «гризла», мов шматок граніту,
Ні в чім останньою, ніколи не була...*

*Й сьогодні я не проклинаю долю,
Хвалебні речі не ведуть уста,
Якби мені вдавалось все без болю –
То я без вас сьогодні б не була!*

30.05.2006.

РОЗДІЛ IV

**ДУХМЯНИЙ
ДИВОСВІТ**
(вірші про квіти)

ТВОРІННЯ БОГА

*Хвилі квітів хлюпають під ноги,
Сонце роздаровує теплінь,
На степне безмежжя і дороги
Розсипа небесну височінь.*

*Це Сам Бог землі красу дарує:
Теплий легіт, чисті небеса,
Світ пташиний... А весна чаклує –
І довкруг вершяться чудеса.*

*Все промінням сонце заливає,
Крапельки цілує в стебельцях.
Блискітками промінь відбиває
На людських обличчях і в очах.*

*У весни хода легка, як подих,
Ніби линеш у квітковий храм.
За таку красу – творіння Бога.
Треба бути вдячними всім нам.*

КВІТИ ВЕСНИ

*Повернули з вирію пташата,
Принесли на крилах ясен-світ,
Це ВЕСНА, на щедрості багата,
Розсипає пишний первоцвіт!*

ГІАЦИНТ

*Березень прозорий легко диха,
Зникли хмари, вже земля не спить.
Завмира капіж на ганку стиха
І бурулька, мов струна, бринить.*

*А в берізок ледь помітні бруньки
Розкривають ротики свої.
Гіацинти тягнуться, як струнки,
І хвилюють почуття мої.*

*Промінь сонця – зайчик пустотливий –
Кожну квітку пестить на льоту.
Він цілує кучері грайливо
Первенця весняного в квіту...*

НАРЦИС

(Легенда)

У прадавній Елладі,
Де б'ють хвилі об скелі,
Перекинуте небо й голуба небосинь...
Жив юнак кучерявий
І стрункий, мов тополя,
У змаганнях завзятий –
Небожителів син.
Переможець у всьому,
Силу мав дивовижну.
Був, як фенікс, живучий,
Та мав звичку одну:
Над водою бувало
Після бою схилявся
І собою, як німфа,
Довго так милувався:
«О, який я прекрасний,
Де ще є отакі...?
Навіть в рідній Елладі
Всі нікчемні й бридкі...»
Ріс закоханим, гордим
І не знав, що краса,
Богом диво дароване
І землі й небесам.
А за зверхність і пиху
Дивним квітом проріс,
Білосніжно – холодним
Із іменням – нарцис.
І, можливо, сумує
Він за небом Еллади,
Та рясною весною
Квіту цьому всі раді.

ТЮЛЬПАН

*Чудовий гість далекого Ірану,
Улюбленець екзотики садів.
В Хафіза* володінні першим паном
Він магією квітів володів.*

*Та мандрувати доля спонукала,
Прижився він серед вітрів й туману...
Розмаєм у Голландії квітує
І дихає вітрами з океану.*

*Мені ж миліший він в саду чи полі,
Коли весняних днів зачує клич.
З цим дивом почуваюся на волі –
Він чари розкрива, мов хвіст навич.*

**Славетний поет-лірик прадавнього Сходу (XIV ст.)*

БУЗОК

*Простір квітня сповнений озоном,
Гра веселка золотим вінцем.
Дихає бузковим передзвоном,
Чари розливає над лицем...*

*Як прекрасно весняної днини
Збігти аж до схилу невпопад,
У бузкових пахощах втопитись,
Що сьогодні полонили сад.*

*Скільки білих і яскраво-синіх
Тут кущів чарівних розрослося.
Гілочку зачеши – наче злива
Враз пролеться на твоє волосся.*

*У легенькій крапельці пречистій
Є і спека, й сонце, й холодок –
Сад святкує день цей урочистий,
Бо довкіл буя – цвіте бузок.*

ПІВНИК (ПРИС)

*Ніби меч, листки у нього,
Силу взимку він зберіг.
Щовесни до сонця прагне,
Квітом лащиться до ніг.*

*Він жаданий гість у хаті,
Ніби брами в дім відпер.
Розмаїтістю багатий
П'є вологу із озер.*

*Сонечко зайде за обрій,
Поповзе з Дніпра туман –
Сад наповнить ароматом
Півник, випрямивши стан.*

БРАТКИ (АНЮТИНІ ВІЧКА)

(Легенда)

Вінчиком темним, як нічка,
З пишних, грайливих грядок,
«Братки» – «Анютині вічка»
Дивляться прямо в садок.
Від спеки і пилу сховались
В зеленій траві-мураві,
Їх пелюстки повбирали
Квіт веселковий зорі.
«Братками» цю квітку назвали,
Ім'я те народом дано.
В легенді «Анютине вічко»
Нагадує вірність воно...
Давно те було, в чистім полі,
Напевно, важким був той рік,
Бажаючи кращої долі,
В похід вирушав чоловік.
Коханого довго чекала
Анюта з кривавого бою...
Смертельна стріла наздогнала,
Скосила у битві з ордою.
Сумно вітри проспівали
Рідного краю пісні,
А поруч квітки розквітали –
Анютині сльози сумні.
Вінчиком темним, як нічка,
Тихо лились крізь пітьму.
«Братки» ці – «Анютині вічка»
Коханням світили йому.

КВІТИ ЛІТА

*Буяють квіти, вже налився колос,
Витьохкує веселий соловей...
Це чуємо ми задушевний голос,
Що літечко дарує для людей...*

ЛІЛІЇ

*Як дощ людей забуде, в спеці мліємо,
На довгий час затягнеться жара –
То у саду лиш квітам – гордим ліліям
Коронами пишатися пора.*

*І ніби не торкається їх втома,
Коли в спекотний день немає сили.
Цим квітам зовсім втома не знайома –
П'янкими пахощами сад заповнили.*

*А біля них кружляє ескадриля,
Мелодію веде в одвічнім танку.
Над білими, кораловими ліліями
Снує бджолине військо спозаранку.*

ГВОЗДИКИ

(Божественна квітка)

*Вони, ніби факел, палають –
Це символ життя і свободи.*

*До волі людей закликають,
Ведуть за собою народи.*

*Весь світ у захопленні ними:
Слав'яни, кубинці та німці...*

*А в мене в саду розквітають
Різновид гвоздик – чорнобrivці.*

*Французькі, китайські, турецькі...
«Вікторія», «Шабо», «Маргаритка»...*

*З латинської це означає:
«Diantus» – божественна квітка.*

ТРОЯНДИ

*Троянди – це квіти кохання,
Це свято людської душі.*

*У вірності щире зізнання,
Зривати їх ти не спіши.*

*Рожеві, коралові, білі
Свою чистоту бережуть.*

*Коханій дружині чи юнці
Чарівні троянди несуть.*

*В барвистім своїм розмаїтті
Квітує в саду моїм диво.*

*А скільки ж їх є в цьому світі?
Щоби почуватись щасливо.*

ЛЕВКОЇ

*Червоні, рожеві, бузкові
Квітують на грядках левкої.*

*Частенько і білі бувають –
Фіалками їх називають.*

*Із Греції, Риму походять
Та й в інших країнах знаходять.*

*І скрізь приживається стійко
Маленька духмяная квітка.*

*Від спеки безсилі та кволі
Суцвіття схиляють левкої.*

*В липневі задушливі дні,
Вони, ніби осінь, сумні.*

*А сонце ледь сяде за обрій
І сутінь по саду ковзне.*

*Їх ніжним, живим ароматом
Казковий мій сад обійме.*

МАКИ

*Це диво помітив би всякий:
Степ жовто-блакитний, а там:
Червоні розсипані маки
І ніде сховатись пташкам.*

*Їх сила-силенна укрила,
Розставила ніжні пастки.
І ніби метеликів крила –
У маків легкі пелюстки.*

*Та варто лиш вітру проснуться,
Полинуть в спекотній жарі.
Метелики в небо зів'ються
І будуть літати вгорі.*

«ЛЕВОВІ ПАЩЕКИ»

«Антірріум» – пащеки лева.

Не страх – допитливі вони.

І жовті, й білі, й василькові –

Немає в цьому дивини.

Лиш дивне в них для нас імення,

А так захоплює їх квіт.

Як на добро благословення,

На грядках полум'я горить.

У світі є багато квітів –

Духмяний переплівся шлях.

Живуть в барвистім розмаїтті:

В легендах, музиці, піснях.

КВІТИ ОСЕНІ

*Урожай щедра осінь збирає,
Золоте одягає вбрання.
В школу діток усіх закликає,
Щоби там здобували знання.*

АЙСТРИ

*Осінь вдягає золочені шати,
Лист розфарбовує, пестить пташок,
Бо їм у вирій пора відлітати.
Тягнуться айстри до дальніх зірок.*

*Айстри на клумбах: червоні, рожеві...
В небі, як в люльці, колишеться світ.
Дивляться вгору, з землі посилають
В космос безмежний осінній привіт.*

*Туляться айстри у кошик – суцвіття.
Ніжні, барвисті у них пелюстки.
Люди милуються цілі століття –
Їх зачаровують квіти-зірки...*

ГЛАДІОЛУС

З мису Доброї Надії
завітав до нас цей гість.
З давнини й середньовіччя
він приніс всім добру вість.
«Непоборний панцир» – назву
мав із давніх він часів,
А тепер по всьому світу
добру славу заслужив.
І було колись повір'я:
в кого бульба на грудях,
Не дістануть тих меч і стріли,
будь-який здолають страх.
«Жанна д'Арк», «Отелло», «Казка»,
«Бах», «Туман» –
Ці сорти у нас відомі,
бо здолали океан.
І тепер в саду чи школі
клумбу нову стерегти
Став на варту гладіолус –
без уваги не пройти.
Ніби воїн він суворий,
в світлих латах пелюсток,
Гордо, струнко і спокійно
учнів кличе на урок.
Серце сповнює розрада –
тут вершиться гамір, гул.
А у вересні "наш воїн"
став в почесний караул.

ФЛОКСИ

*Біля садових доріжок, що
в казковий світ ведуть,
На стебельцях – тонких ніжках
флокси дивнії ростуть.*

*Флокси – квітка вологолюбна
із Італії прийшла,
Різнобарвне розмаїття
із собою принесла.*

*Що не гілка, не стеблина –
то суцільний дивосвіт.
Тут в саду, немов жарини, все
палким вогнем горить.*

*На одній стеблині вправно
розмістився цілий рід.
І хоч тісно їм, та гарно
прикрашають флокси світ.*

ЖОРЖИНИ

*Осінні з'явилися картини
І вже обсипається сад.*

*Лиш в гордій поставі жоржини
Одні, не здаючись, стоять.*

*Милуються дивним убранням,
На клумбах, на самім краю.*

*Вони розвернулись парадом,
Як рота гвардійців в строю.*

*Калюжі хай мружаться блюдцем
І бродить по саду туман.*

*Вони, молодці, не здаються,
Хоч осінь дарує обман.*

ХРИЗАНТЕМИ

*Про квіти сьогоднішня тема.
Все глибшою осінь стає.
У царстві квіток хризантема
Заповнює місце своє.*

*Дві тисячі років минуло,
Японці її розвели.
Сьогодні визнання і славу
У світі цій квітці дали.*

*Без неї ніщо не вершиться:
Весілля, прийоми, паради...
Хризанема в японців – цариця,
В моєму ж саду – для відради.*

У КВІТКОВОМУ ПОЛОНІ

*Запитуєш: «Які люблю я квіти?»
Відповідаю чесно: «Я не знаю!».
Сама задумуюсь: ота краса, як діти,
Як можна виділити шматочок раю?*

*Як навесні зі сну встає природа,
Крізь сніг до сонця руки простягає –
Тендітний пролісок, чи крокус, їхня врода,
Ледь чутним ароматом повіває.*

*Цвітуть в саду троянди – королеви,
Ромашки, маки, маргаритки, сальвій ряд,
Тюльпанів рій, гвоздик, ехінацеї, «львині зеви» –
Різноманітним полум'ям горять.*

*Для квітів польових – дай простір й чисте небо,
Миліших привілеїв їм немає.
Легенький вітер пестить їх таємно,
Солодким ароматом спокушає.*

*А восени, коли згаса природа –
То все частіш спалахують вогні.
Це кани й хризантеми срібним дзвоном
І розмаїттям радують своїм.*

*Тепер, коли мене ти запитаєш,
Які з цих квітів я найбільш люблю.
Скажу відверто: «Ті, що погляд зігрівають
Й лікують душу зболену мою!»*

РОЗДІЛ V

ПОСВЯТИ МЕНІ

*У Херсонському обласному ліцеї
Воскресают всі Тарасові ідеї,
Ревно їх оберігає «БЕРЕГІННЯ»,
Хай свята ця справа не загине!*

Володимир Пузиренко

ТАЇСІНА* КРИНИЦЯ

(акростих)

*Щедрість душі не кожному дається, –
Емоцій світлих — завжди дефіцит...
Ранима, животворна, як джерельце,
Бог дав Їй МУДРІСТЬ і ВЕЛИКЕ серце,
А ще – бажання нести Слово в світ.*

Така вона, "Ісідина рабиня", –
А чом би й ні, чому б не слугувать?
Її мета, – щоб в неньці-Україні,
Святе й прекрасне в душі засівать.
Ісіда Їй дала ЛЮБОВІ силу,
Яка зростила в ній НАТХНЕННЯ КРИЛА...*

*МИ можемо пити всі з Її криниці:
Комусь поезії, хтось прози схоче вкрай...
Обряди, звичаї і вивчення традицій, –
Літературний ось її врожай.
А ще до всього вона – ВЧИТЕЛЬ справжній,
Їством своїм вона творить добро,
Великодушна, як самий Дніпро
Надія в неї ходить в сестрах завжди,
А про ВСЕ ІНШЕ... лиш скрипить перо...*

Наталія Коломієць, 2009 рік

*Таїсія, Таїса – в перекладі з грецької означає, яка належить Ісіді.

*Ісіда (Ізіда) в грец. міфології дружина і сестра Осіріса (бог помираючої і воскреслої природи).

СОНЕТ СОНЕТЯРЦІ

*Шкільних проблем сьогодні не злічити,
Про це відомо не лише мені.
Та ж на собі їх відчуває вчитель,
Не мавши місяцями зарплатні.*

*Навчителі в страйковому пориві –
Від добрості і сліду не знайти.
Не смію осудити їх у гніві, –
Що ношу цю приречені нести.*

*Ми творимо поезію високу,
Частенько, що не читану ніким.
А Ви, прийшовши втомлені з уроку,
Свої завітні нижите рядки.*

*Не все іще утрачене, нівроку,
Якщо сонети пишуть вчительки.*

Микола Братан, 2002 рік

А ВИ, ЯК ПІСНЯ НЕДОСПІВАНА...

*А, ВИ, як пісня, не старієте,
Моя порадице і мати.
Теплом і ласкою зігрієте
І душу лагідні віддати.
І кожне слово, Вами мовлене,
Звучить, мов маминою піснею.
І кожне слово, щемом сповнене,
Навіки у серцях записане.
«Учіться, діти, правду сіяти,
Добром і мудрістю багату.
Любові й щедрості звідайте,
Несіть тепло у кожну хату!»
Отак, Ви завше заклопотані
До класів входите в тривозі
Із материнськими турботами...
Я ж – Ваше «сонечко» і досі.
А Ви з роками не старієте,
Та сивини не приховати.
Навчіть мене, як Ви умієте,
Людині серце віддавати.*

*Віталій Білий ,
випускник обласного ліцею
1995 року, студент ХДУ*

ПЕДАГОГУ ВІД БОГА

*Сонетом світиться душа....
Вона страждає і співає.
Мов сонце над світанням гаю,
Що в синь небесну поспіша.*

*І пісню спомин воскреша.
Хто творить, той, напевне, знає,
Яка стрімка ріка буває,
Коли любов не залиша...*

*А слово сяє золоте,
Мов на долоні зерня чисте.
І знов калинонька цвіте,*

*І грає росяне намисто...
І в серце б'ється племенисто –
В нім почуття живе святе!*

*Валерій Кулик,
7 листопада 2001 року*

ВСЕ ВІДДАЙМО СЛОВУ

В день ювілею Таїсії Щерби

*Ми – колосся з однієї ниви,
Працею напоєні достоту.
І тією працею щасливі,
Хоч не вельми вдячна та робота.*

*Бо комусь достатки плинуть в руки
Без турбот, без зайвого старання...
А чи ж вдячна справа – вічні муки –
Слову правди віддане кохання?..*

*Жебракуємо в цім дикім світі,
Бо не в шані нині сила слова
І ділки торгують ним неситі,
І ведеться ним лиха розмова...*

*А йому б, як фільтру, очищати
Душі, що втонули у зловонні,
На святій землі творити свято,
Зла загати пробивать бетонні...*

*Слово тихе, слово мудре й сміле,
Як потрібне нині ти в ужитку,
Щоб навчить творити добре діло,
А не злотом набивать «калитку».*

*І якби ж то – праведна робота,
Праця мудра розуму і сили, –
Не питали б у людини: «Хто ти?»
Й чим того, що маєш заслужила???*

*Ми ж – колосся із тієї ниви,
Що, як злотом, колоситься словом,
Словом-Богом, словом – вічним дивом,
Що за правду в бій завжди готове.*

*Тож, і дні, й літа свої вітаймо,
Хай вони продовжаться щасливо.
Слову все, що маємо, віддаймо,
Можє, внукам та зародить нива...*

*Любов Вірна,
22 квітня 2008 року*

НАРЕШТІ МИ ЗУСТРІЛИСЬ...

Колишній однокурсниці, а нині колезі...

*Нарешті ми зустрілись знов
Через багато довгих років.
Як передати ту любов
До юнки із чолом високим?
Жили у гуртожитку разом,
В навчанні совісні були.
Хоча не солодко було нам часом,
Але долати труднощі могли.
Я пам'ятаю, як Таїса Гладуненко
Монети в море вміла закидатъ,
У спорті й танцях ми були справненькі,
Плече подруги завжди відчувать...
Про щастя мріяли, про працю,
Щоб добре склалася сім'я,
Та доля невблаганна наша:
В Херсоні – ти, на периферії – я.
І ось нарешті знову ми зустрілись,
А час такі мережива створив...
Хоч добре ми таки змінились,
Та потягу до щастя він не вбив!*

*Вінникова (Гейда) Алла,
1996 рік*

ЕДИНСТВЕННАЯ МОЯ

*Песня Ларисы Тороповой, пел Стас
на мой 55-летний юбилей в областном лицее*

*Ты, как солнышко сияешь,
Озаряешь без огня,
Добротой своей, заботой,
Согреваешь ты меня.*

*Низко кланяюсь тебе я,
Бабуся милая моя.
Счастья, радости желаю.
Знаю, ты – моя семья.*

*Припев: Единственная моя,
Бабушка любимая,
Необыкновенная,
Богом озаримая.*

*Так прими ж моё признание,
Как подарок в юбилей.
И хочу, чтоб жизнь продлилась
Сотню лет счастливых дней.*

22 апреля 1998 года

СВЕТ МОЙ ЛАСКОВЫЙ...

*Таисии Николаевне Щербе
На добрую память с глубочайшим
уважением и пожеланием здоровья и счастья!*

*Ой, ты гой еси, свет мой ласковый,
Свет мой, Таечка Николаевна!
Шлю тебе поклон, до земли поклон.
В день твой праздничный, в юбилейный день,
В твой весенний день.
Ой, совсем не зря свет увидела
Ты апрельскою голубой порой,
Вобрала в себя щедрой мерою
И тепло весны и любовь её.
И душа твоя переполнилась
Красотой земли бесконечною.
Ты по ней идёшь берегинею,
Бережёшь-хранишь нежно, трепетно
Слово чистое, украинское, самоцветное,
Песни давние и обычаи,
Без которых нет и не может быть
Ни Отечества, ни любви большой,
Ни души большой – золотой души.
Ой, ты гой еси, свет мой ласковый,
Свет мой, Таечка Николаевна,
шлю тебе поклон, до земли поклон
С пожеланием силы, бодрости,
духа крепкого, веры солнечной.*

*Веры солнечной, неггибаемой
В то, что минут все тучи хмурые,
Грянет синее и высокое небо
ясное, неоглядное...
Почему земля не взрывается?
Блещет солнечно? Звёзды светятся?
По весне цветы распускаются
И летят сады белопенные?
Потому, что есть на земле большой
Души чистые, души честные,
Бескорыстием окрылённые...
О твоей душе это молвится,
О твоей душе, свет мой ласковый,
Свет мой Таечка Николаевна!..*

*Марк Боянжу,
10.01.1995*

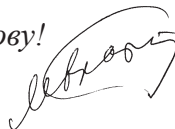
ШАНОВНА ТАЇСІЄ МИКОЛАЇВНО!

Спинити час ніхто не в змозі —
Така вже істина проста,
Де в радості, а де в тривозі
Ідуть літа, ідуть літа!
Так хай в душі Вашій невтомній
Поселиться завжди весна!
Хай ранок буде тільки добрим
І буде посмішка ясна!
Хай сонце буде тільки гожим,
І день квітує молодий.
І хай вони Вам наворожать
Багато літ, багато зим.
Ви розкривали своїм учням
В осінні дні і дні зимові
Багатство рідної землі,
Красу в своїй і в братній мові.
Нехай пісні всі милозвучні
До Вас прилинуть знов і знов,
Хай будуть в серці нерозлучні:
Добро, Надія, Віра і Любов!

*З повагою адміністрація і педагогічний колектив Херсонського обласного ліцею, 22.04.2003 року

АВТОГРАФИ ВІД М. І. БРАТАНА

На книзі «БЕРЕЖИНА», 1985
Шановній Таїсії Миколаївні:
– «БЕРЕЖИНА» – віки пережила,
Я на увазі маю, звісно, слово.
Нехай до Вас не буде доля зла –
Живімо, воскресаймо знову й знову!
Щиро.

На книзі «ПЕРЕПЕЛИНА НІЧ», 1988
Таїсі Миколаївні Щербі:
– Ходити не будемо згінці,
Хіба ж таки тим ми ущербні,
Що звемось отак – Українці?!
Щиро. Підпис.

На книзі «ВІДЧАХНУТА ВІТЬ», 1996
Високошановній Таїсії Миколаївні Щербі:
– Душа радіє чи болить,
Та горді будьмо зроду,
Що не відчахнута ми віть
Великого народу!
Щиро. Підпис.

На книзі «ТУГА», 1995
Високошановній Таїсії Миколаївні Щербі:
– Ми однодумці й друзі
У радості і тузі!
Щиро. Підпис.

На книзі «СИЛА ЛЮБОВІ», 1993
Дорогий Берегині українського слова – Таїсії
Миколаївні Щербі:
– В рідній мові, в ріднім слові
Не завжди щастило нам.
Тільки Силою любові
Відповім я ворогам (по-біблійськи)
Щиро. Підпис.

На книзі «СЕРДИТИЙ БОГ», 1997
Ясномудрій Таїсії Миколаївні Щербі:
– Гукнім до Заходу і Сходу,
Що ми – Шевченківського роду!
– Живем в добу тривоги,
Нехай вас приспокоює хоч мій «Сердитий Бог»!
Щиро. Підпис.

На книзі «ЩЕ ЕКСПРОМТИ», 2004
Дорогий Т. М. Щербі:
– В цих експромтах є і Ви, –
Я, володар булави.
Щиро. Підпис.

На книзі «ДІАЛЕКТИКА ПРИРОДИ або ж
ДИСИДЕНТ ІЗ КДБ», 1996
– Дорога Таїсо Миколаївно!
Хай у Вас на душі не шкребе.
Що сьогодні нема КДБ.
Щиро. Підпис.

На книзі «ГОСТИНА», 2004

Колезі Т.М. Щербі:

– До попередніх книг –

Не схожу чимсь до них.

Щиро. Підпис.

На книзі «ДАЛІ БУДЕ», 2006

Таїсо Миколаївно!

– Та ж геть журбу, печалі,

Повіriamo, що все-таки щось добре буде далі.

Щиро. Підпис.

На книзі «КАВКАЗ ПІДІ МНОЮ», 2007

– Таїсі Миколаївні наразі,

Щоб побула (у мріях) на Кавказі!

Щиро. Підпис.

На книзі «ЗОРІ ПАДАЮТЬ В МОРЯ», 2000

– На усміх Вам, Таїсо Миколаївно!

При будь-якій погоді,

Преславні будьте в рідному народі!!

Щиро. Підпис.

На книзі «РОМАШКОВА СТЕЖИНА», 2000

Пісенній душі Таїсії Миколаївні Щербі:

– Нехай не ревнує Сівцова дружина,

Що з Вами «Ромашкова буде стежина»!

Щиро. Підпис.

*На книзі «ЛЯП» на першій полосі, 1996
Високошановній Т. М. Щербі:
– У школах Херсона читають не всі
Цей «ЛЯП», що на першій творивсь полосі.
Щиро. Підпис.*

*На книзі «Я ЩЕ ОСІННІМ НЕ СТАВ», 1999
Високошановній Т.М. Щербі:
– На правах колеги –
Творчої Вам бентеги!
Щиро. Підпис.*

*На книзі «ЗНОВУ ЕКСПРОМТИ», 2001
Таїсо Миколаївно!
– Читайте, але сказати хочу, і – пишіть.
На деякі експромти не зважайте,
А деякі у серці збережіть!
– Оці експромти знову
Б'ємося і страждаємо
за нашу рідну мову.
Щиро. Підпис.*

*На книзі «КВИТОК НА КІРКОВОРА», 2004
Шановній Т. М. Щербі:
– Що й казать: естрада – здорово!
Подивіться – оцініть.
Не сходили на Кіркорова.
То на Таню* (Коломоєць) хоч сходіть!
Щиро. Підпис.*

На книзі «ЦАРИНА», 1999
Дорога Таїсо Миколаївно!
– Хай не буде Вам доля захмарена, –
А для цього й писалася «Царина».
Щиро. Підпис.

На книзі «ЇДЕ БАТЬКО МАХНО», 2000
Високоповажній Таїсії Миколаївні:
– Хай в житті Вас недоля мина,
Як минала в Парижі Махна!
Щиро. Підпис.

На книзі «ТАНГО НАД ЛИМАНОМ», 2001
Дорога Таїсо Миколаївно!
– Навіть у скрусі журитись не станем –
Лебеді в танго пливуть над лиманом!
Щиро. Підпис.

На книзі «ШОСТА ЗАПОВІДЬ», 2002
Таїсії Миколаївні:
– Нам рано підводить ризку,
Дарма, що, бува, страждаємо
Від ненормального тиску.
Щиро. Підпис.

На книзі «КОЛЮЧА НИВА», 2004
Шановна Таїсо Миколаївно!
– Любімо Тараса повік-віки!
Щиро. Підпис.

На книзі «ПРИГОДИ ЖИВОЇ ПРИРОДИ», 2003
Таїсії Щербі:

– Серйозній поетці,
Дивись, і для діток писать доведеться.
Щиро. Підпис.

На книзі «СУЗІР'Я ПЛЕЯД», 2003
Високошановній Таїсії Миколаївні Щербі:

– Наші краї неповторні,
Та і Херсон місто-сад,
Все ж побувайте в МЕЛЬБОРНІ –
Через «СУЗІР'Я ПЛЕЯД»!
Щиро. Підпис.

На книзі «ВИБРАНА ЛІРИКА», 2007
Дорога Таїсіє Миколаївно!

– Від гумориста і сатирика
Хай буде вибрана Вам лірика!
Щиро. Підпис.

На книзі «ДОЖИНОК», 2004
Таїсо Миколаївно!

– Між нами: «ДОЖИНОК» цей
страшенно з помилками.
З комп'ютером частенько це бува,
Йому, а не мені поставте «2»!
Щиро. Підпис.

На книзі «МАХНО В ПАРИЖІ», 2006
Дорога Таїсіє Миколаївно!
– Весна. Блакить сія в Дніпровім лоні
Це б написать іще – «МАХНО В ХЕРСОНІ».
Щиро. Підпис.

На книзі «ЕКСПРОМТИ ДОЖИНКОВІ», 2006
Таїсо Миколаївно!
– Як жінка, ВИ оціните експромти ці
дожинкові.
Щиро. Підпис.

На книзі «І КРАСА, І ДЕРЖАВА», 2007
Таїсії Миколаївні Щербі:
– Для нас Гончар і був, і є,
Снаги і віри додає!
Щиро. Підпис.

На книзі «ГІРКІ ЕКСПРОМТИ», 2007
Високошановна Таїсіє Миколаївно!
– Щиро хочу Вас прохати:
Не глядіть на мене грізно.
З іменинами вітати
Й на четвертий день не пізно.
Щиро. Підпис.

На книзі «СЕМЕНІВСЬКЕ ШОСЕ», 2007

Таїсо Миколаївно!

– Бажаю:

Нехай Вас вітер творчості несе

В осмислені роздоли ріднокраю,

Де Рогачицьке стелиться шосе.

Щиро. Підпис.

На книзі «ДЕНЬ СВЯТОГО МИКОЛАЯ», 2007

Дітям і внукам Т.М. Щерби:

– Хоч вона мене трохи й лає,

Хай простить усе ж Братана:

До Святого до Миколая

Є причетною і Вона!

Щиро. Підпис.

На книзі «ЛУКАВИЙ СОН», 2007

Великій шанувальниці геніального Тараса

Т. М. Щербі:

– Я певен, що Його лукавий сон

І Вас і мужа візьме у полон!

Щиро. Підпис.

На книзі «ПІЗНІ ДОЩІ», 2008

Таїсо Миколаївно!

– Зарані ховати не подумайте плащів.

А то, дивись, осінні дні настануть,

Від пізніх не врятуєтесь дощів.

Щиро. Підпис.

АВТОГРАФИ ВІД В.В.ПУЗИРЕНКА

*Від Пузиренка Володимира Вікторовича
на книжці «РОЗРИВ-ТРАВА», 1995
Першій переможниці Всеукраїнського
конкурсу «УЧИТЕЛЬ РОКУ-95»
на кращого філолога країни
Таїсії Миколаївні Щербі:
– Бува, життєва проза
Співа в лихій годині,
Коли краса і розум
Поєднані в людині.
Дивлюсь на Вас уроче
І теж співати хочу!
Міцного здоров'я,
Миру й любові – ВАМ!*

Щиро. Підпис

*Таїсії Миколаївні Щербі, 21 жовтня 1995:
– У Херсонському обласному ліцеї
Воскресають всі Тарасові ідеї,
Ревно їх оберігає «БЕРЕГИНЯ»,
Хай свята ця справа не загине!
Щасливий зустрічню цією.*

Щиро. Підпис

СОНЕТ

Таїсії Миколаївні Щербі –
в годину високоліття

*До сонця брунька тягнеться в росі,
Весна у полі щедро зеленіє,
І творчість Ваша зоряно рясніє
Між радісних дитячих голосів.*

*І зранку ми щасливі тут усі –
Квітневий вітерець у душі віє.
А Ваша невсипущість творить, діє
Під пружністю весняних парусів...*

*Співає даль – святкує весь ліцей.
Тут педагога світла юнь вітає.
Сьогодні в педагога ювілей –*

*Вітання найпалкіші розквітають.
І почуття колег врочисто сяють,
Бо ж Ваше слово лине до людей...*

Валерій Кулик
22.04. 2003.

У СВІТЛИЙ ДЕНЬ НАРОДЖЕННЯ

*Вшановуючи Вашу невтомну
працю, золоті руки, чуйність,
людяність та доброту, поспішаємо
Вас привітати:*

*Спішать роки, мов бистрі води,
Вони, як ті прудкі вітри летять...
Рясніли вчора ще дитинства сходи,
А нині вже, дивися...*

*На щастя й долю хай буде поліття,
Нехай квітують дні тільки рясні,
Бажаєм щастя ми і довголіття...
Здоров'я зичимо і сотої весни!*

*Явіца Г.С.,
члени кафедри української мови
та літератури обласного ліцею.
22.04 .2003.*

УЧИТЕЛЬ

*Ты идёшь в вечерних сумерках с работы:
Тяжела походка, но горящий взгляд.
Ты устал, УЧИТЕЛЬ... Школьные заботы,
Но в душе уносишь тёплый взгляд ребят...*

*Милый мой Учитель, сколько ж надо силы?
Сколько надо мужества, нежности, ума?
Чтоб тебя ребята слушались, любили,
Чтобы через годы помнили тебя?!!*

*И глядят на Вас влюблёнными глазами...
Злая поговорка издавна гласит:
Что незаменимых, дескать, не бывает...
Только кто Вас в жизни сможет заменить?!!*

*Ведь и хлебороба вырастил УЧИТЕЛЬ,
И Гагарин в космос смело полетел,
Потому, что рядом с ними был УЧИТЕЛЬ,
И любить Отчизну научить сумел!*

*Я бы все гвоздики и все розы мира
Вам с любовью нежной бросила к ногам –
За заботу, ласки, знания большие,
И за сердце, отданное детям-малышам!*

*С благодарностью бывшая
Ваша студентка – Майя Самохина.
09.04.1983*

ВСЁ ПРОШЕДШЕЕ...

*Всё прошедшее, всё далёкое –
Веткой яблони мне в окно:
«А не слишком ли ты жестокая?
Лето, лето ведь не прошло!».*

*Всё прошедшее, дым сиреневый,
Вишни-яблони – в кружевах,
А в глазах твоих по-весеннему
Неба чистая синева.*

*Тыпусти меня, не держи меня
Из сегодняшнего звучит набат...
Тыпусти меня, там жасминовый
Опяняющий аромат...*

*Там пчелиное, там медовое,
Там гудение в кронах лип.
Там и осенью дни весенние,
Там ноябрь, как май звенит.*

М.С. 1983.

РОЗКРИЙТЕ РУКИ-КРИЛА...

*Посестрі по перу –
Таїсії Щербі*

*Не зачиняйте двері перед гостем,
Розкрийте руки-крила перед тим,
Як щиро привітаєте ви тостом,
Сідаючи до столу разом з ним.*

*Нема горілки – не біда велика,
В чарки налейте чистої води,
І випийте за щастя чоловіка,
Щоб у житті ваш гість не знав біди...*

*Погомоніть про прикрощі погоди,
Згадайте юність, друзів – на всяк час,
Були в житті у кожного незгоди
Тоді й тепер, а вогник ще не згас...*

*Радійте гостю так, як на Кавказі,
Йому віддайте все, що забажа,
Боронь вас, Боже, піддавать образі,
Ще гірше – в спину всунути ножа.*

*Не зачиняйте двері перед гостем –
Розкрийте руки-крила перед ним!!!*

*Анатолій Щербина.
24.09.2007.*

ОБЖИНКИ

Щербі Т.М.

*Жнива! Бринить туге колосся,
Нема ні дня, ні ночі косарям...*

*Мов устюки, стирчить у них волосся –
В полові й сонці, з пилом пополам...*

*Йде боротьба за кожен колос
І за зернину навіть бій іде,*

*Вночі не замовка комбайна голос –
Він до обжників жнивварів веде!*

*Скінчилась в полі запальна робота:
Умиті руки і поголене лице...*

*Обжинки! Спрагу втамувать охота,
І – то не гріх, щоб випити за це!*

*І хай вінишують люди хлібороба,
Він тепле слово, справді, заслужив,*

*Бо на його руках стоїть мозільна «проба»,
Яку він працею щоденною «нажив»...*

*Обжинки у житті, обжинки в полі –
Тож, друже, пам'ятай, ми всі залежимо від долі!*

*Анатолій Щербина.
Вересень, 2007*

ЗМІСТ

Як творити красу.....	4
-----------------------	---

РОЗДІЛ І. ІЗ ДНІВ МИНУЛИХ...

ЛЕТЯТЬ РОКИ.....	8
ЗЕРНИНА ДОБРА	8
ПРО СЕБЕ	9
ЖИТТЄВІ ПОСТУЛАТИ	10
РІЧКА МОГО ДИТИНСТВА	11
СПОГАД	12
ДИТИНСТВО	13
ТАНОК ОСЕНІ.....	14
ВІЧНА БОРОТЬБА	15
МІЙ БІЛЬ	16
КАРБИ НА ЧОЛІ.....	17
КОЛИСЬ... ..	18
НАЙСВЯТІШЕ ПОЧУТТЯ	19
ДВА КРИЛА.....	20
СЛІДИ У ПАМ'ЯТІ Й ДУШІ	21
БЕНТЕЖНИЙ СОН	22
ЩИРА ВІДПОВІДЬ	23
ДОПОКИ ЖИВЕШ	24
КРЕДО.....	25
МОВЧАННЯ	25
Лесі Українці*	26
ПЕЧАЛЬ І РАДІСТЬ.....	27
ТВОЯ ЛЮБОВ.....	28
ПОКРОВА.....	29
СТОРІНКИ АЛЬБОМА.....	30
ПРОЩАННЯ З МОРЕМ	31
ВІРА І НАДІЯ... ..	32
ЧАС – КРЕДИТОР	33
ДО МУЗИ	34
СТЕЖКА В ЮНІСТЬ	35
ПРО БЕЗСМЕРТЯ ЛЕГЕНДИ ЧИТАЮ.....	35
ПОЕЗІЯ – ПОЛІТ ДУШІ.....	36

КНИГОЗБІРНЯМ.....	37
ДЕНЬ ЗНАНЬ.....	38

РОЗДІЛ II. ОСІННІ МОТИВИ

ЖИТТЯ ЧУДОВЕ... ..	40
ЗАПОВІТНІ СЛОВА	41
ЖІНКА-ОСІНЬ	42
БУВАЮТЬ ДНІ... ..	43
ПОРАДА ДОЧЦІ	44
НЕМАЄ ПАМ'ЯТІ У ЩАСТЯ.....	45
ЯК ЗА ГОРОСКОПОМ.....	46
МОЄ МІРИЛО	47
ЧУЖЕ ЩАСТЯ.....	48
КОРОТКЕ ЖИТТЯ – БЕЗЦІННІ ХВИЛИНИ.....	49
КРАСУНЯ-ЖІНКА	50
ЛЮБІТЬ ЖИТТЯ.....	51
ОСІННІЙ ЕТЮД	52
ЗДРАСТУЙ!	54
НЕБО.....	55
У КОЖНОГО ІЗ НАС.....	55
НАС ДОЛЯ У КІЛЬЦЕ ВЗЯЛА.....	56
ДОБРО ТВОРИТИ.....	57
УЖЕ НЕ РАНОК... ..	58
МРІЯ.....	59
ТИХИЙ ГОЛОС МОЄЇ ДУШІ... ..	60
А ЧАС, СПРАВДІ, ЛІКУЄ.....	61
ЛЮДСЬКА ДОБРОТА.....	62
ДЕТАЛЬ НЕПОВТОРИМА.....	63
ПРОШУ ПРОБАЧЕННЯ... ..	64
ВІДОМО... ..	65
ВДЯЧНІСТЬ... ..	66
ЗДРАСТУЙ, ЩАСТЯ МОЄ!.....	67
Я ШУКАЮ БЕЗМЕЖНІСТЬ... ..	68
ОСЬ ТАК І ЖИВУ.....	69
МЕНІ ПОДОБАЄТЬСЯ ОСІНЬ.....	70
БУРШТИНОВА ОСІНЬ.....	72

МОЯ ОСІНЬ	73
БЛАГАЮ.....	73
НАУЧИТИСЯ Б ЖИТИ.....	74
КОЛИСЬ І ТЕПЕР.....	75
ЦІННА ПОКЛАЖА	76
МІЙ ЯНГОЛ	77
КОЛИ НАМ БУДЕ 95.....	78
ТАК ХОЧУ В ЛІТО ПОВЕРНУТИСЬ.....	80
ПОДЯКА ВСЕВИШНЬОМУ	81
ДІТИ СИРОТИНЦЯ	82
ОБІРВАЛАСЯ НОТА.....	83
ДОБРІ СЛОВА.....	84
ІЗ КАРДІОЛОГІЧНОГО ВІДДІЛЕННЯ.....	85
БЕЗПРИТУЛЬНІ ДІТИ.....	86
РІЗНІ ЖІНКИ.....	87
ПОСПІШАЙТЕ ЛЮБИТИ.....	88
МАТЕРИНСЬКА МОЛИТВА	89
РУКИ МАТЕРІ.....	90
ХОЧУ БУТИ СЛАБКОЮ.....	91
ВІДВЕРТА ОЦІНКА.....	91
ЧАС-ПОТЯГ.....	92
РОЗСТАВАННЯ	94

РОЗДІЛ ІІІ. МОЇ ПОСВЯТИ

ЮВІЛЯРУ МИКОЛІ ВАСИЛЕНКУ	96
Я МОЛЮСЯ ЗА ТЕБЕ.....	97
ДОБРОТОЮ ОДЕРЖИМІ ДУШІ.....	98
ЄВДОКІЇ ГОЛОВОРОДЬКО	99
НАДІЇ ВРИЩ	100
ЛЮБІТЬ ЖИТТЯ	101
ЮРІЮ ГОЛОВОРОДЬКУ	102
ЗУСТРІНУТЬ НЕОДМІННО	103
НЕБАЧЕНЕ ЩАСТЯ... ..	104
ШЕПОТІЛИ ГУБИ... ..	105
НА ВІЧНУ ПАМ'ЯТЬ	106

ПОСВЯТА ВЧИТЕЛЯМ.....	107
ТІЛЬКИ ВЧОРА... ..	108
ОБЛАСНИЙ КНИГАРНІ	
ДЛЯ ЮНАЦТВА ІМ. Б. ЛАВРЕНЬОВА.....	109
ДИТИНО ЛЮБА.....	110
ПАМ'ЯТЬ.....	111
ЯРУ СЛАВУТИЧУ.....	112
СВІЧКА ПАМ'ЯТІ.....	113
ОТЧИЙ ДІМ – СВЯЩЕННА МАТЕРИЗНА	114
СПОГАД.....	115
ПРОВОДКИ	116
ЗІЗНАННЯ ЗАКОХАНОГО КАМА	117
ВИШНЕВЕ ДИВО	118
ЗИМОВИЙ НАСТРІЙ.....	119
МОЇ ТРИВОГИ І МОЇ НАДІЇ.....	120
ЗОЛОТА ПОРА	121
ЧЕКАННЯ	122
ПОРТРЕТ ДОЩУ	123
ДО РОКОВИН ПАМ'ЯТІ	
ЛЕОНІДА КУЛІША.....	124
КАМУ.....	125
ПОТРЕБА ПОЛЬОТУ.....	126
МОЇ ПОСВЯТИ.....	127
З МІЖНАРОДНИМ ДНЕМ БІБЛІОТЕК	128
СУМУЄ ВСЕСВІТ	129
БУДЕ ЧИЙСЯ ПОЧАТОК... ..	130
ДРУЖНІ ВІТАННЯ.....	132
СОНЕТ ЮВІЛЯРУ	133
ЗАПОВІТНІ СЛОВА.....	134
БЛАГОСЛОВЕННЯ МАЕСТРУ	135
КНИЖКИ – ЖАР-ПТИЦІ	136
З НАГОДИ ЮВІЛЕЮ.....	137
ОЛЕНІ НАУМОВІЙ.....	138
У ДЕНЬ НАДВЕЧІР'Я.....	139
ТАРАСУ ШЕВЧЕНКУ	140
ПРО ПОЧУТТЯ.....	141

ШАНУЙМО СЛОВО ПОЕТА	142
УЧИТЕЛЬКА.....	143
НОВОРІЧНО-ЮВІЛЕЙНЕ ВІТАННЯ	144
ПЕТРУ ПИТАЛЄВУ	
З НАГОДИ 65-ЛІТТЯ.....	145
ОЛЕКСАНДРУ БУТУЗОВУ	
З НАГОДИ 65-ЛІТТЯ.....	146
ЄВДОКІЇ ПЕТРІВНІ ГОЛОБОРОДЬКО*	
НА 50-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ НАУКОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ	
ПРИСВЯЧУЮ	147
НЕПРОМИНАЛЬНЕ	148
ТВОРІТЬ ПАМ'ЯТЬ ЛЮДИНІ!	149
СТЕПОВИЙ ЖАЙВІР	150
ЗАПОВІТ ВІДПОЧИВАЮЧИМ.....	151
СПОГАДИ І СПОМИНИ... ..	152
«ЧОРНИЙ СОН».....	153
ВІТАЛЬНІ СЛОВА КОЛЕЗІ	154
РОБИ ДОБРО	155
ПРО СЕБЕ.....	156

РОЗДІЛ IV. ДУХМЯНИЙ ДИВОСВІТ

ТВОРІННЯ БОГА	158
КВІТИ ВЕСНІ.....	159
ГІАЦИНТ	159
НАРЦИС.....	160
ТЮЛЬПАН	161
БУЗОК.....	162
ПІВНИК (ІРИС)	163
БРАТКИ (АНЮТИНІ ВІЧКА)	164
КВІТИ ЛІТА	165
ЛІЛІЇ	165
ГВОЗДИКИ (БОЖЕСТВЕННА КВІТКА)	166
ТРОЯНДИ.....	167
ЛЕВКОЇ.....	168
МАКИ	169
«ЛЕВОВІ ПАЩЕКИ».....	170

КВІТИ ОСЕНІ.....	171
АЙСТРИ	171
ГЛАДІОЛУС	172
ФЛОКСИ	173
ЖОРЖИНИ	174
ХРИЗАНТЕМИ	175
У КВІТКОВОМУ ПОЛОНІ	176

РОЗДІЛ V. ПОСВЯТИ МЕНІ

ТАЇСІНА* КРИНИЦЯ (АКРОСТИХ)	178
СОНЕТ СОНЕТАРЦІ	179
А ВИ, ЯК ПІСНЯ НЕДОСПІВАНА... ..	180
ПЕДАГОГУ ВІД БОГА	181
ВСЕ ВІДДАЙМО СЛОВУ	182
НАРЕШТІ МИ ЗУСТРИЛИСЬ... ..	184
ЕДИНСТВЕННАЯ МОЯ.....	185
СВЕТ МОЙ ЛАСКОВЫЙ... ..	186
ШАНОВНА ТАЇСІЄ МИКОЛАЇВНО!.....	188
АВТОГРАФИ ВІД М. І. БРАТАНА.....	189
АВТОГРАФИ ВІД В.В.ПУЗИРЕНКА	197
СОНЕТ.....	198
У СВІТЛИЙ ДЕНЬ НАРОДЖЕННЯ	199
УЧИТЕЛЬ.....	200
ВСЁ ПРОШЕДШЕЕ... ..	201
РОЗКРИЙТЕ РУКИ-КРИЛА... ..	202
ОБЖИНКИ.....	203

Літературно-художнє видання

ЩЕРБА ТАЇСІЯ МИКОЛАЇВНА

Лабіринти долі

Вибрані поезії

ISBN 978-966-630-053-5

Редактор – Микола Братан

Передмова – Олесь Лупій

Комп'ютерний набір – О.А. Власюк

Технічний редактор – С. Г. Дудченко

Коректор – Л.П.Резниченко

Підписано до друку 17.01.2012. Формат 95х150 .

Папір офсетний. Гарнітура Times New Roman

Умовн. друк. арк. 13,0. Наклад 300.

Віддруковано у ТОВ “Айлант”

Свідоцтво про реєстрацію ХС №1 від 20.08.2000 р.

73000, Україна, м.Херсон, пров.Пугачова, 5/20.

Тел.: 26-67-22, 49-33-48.